antifa!

πόλεμος ενάντια στο φόβο

ΟΤΑΝ Η ΘΕΩΡΙΑ ΚΙ Η ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΝΑΝΤΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ...

ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΤΗ ΓΑΜΗΣΑΤΕ

τεύχος 3, 6/06, 1,5 ευρώ

αλυσίδες ΟΡΕ!

Ο δρόμος

Έχουμε φάει σκάλωμα! Έχουμε φάει κόλλημα ατελείωτο με τις αλυσίδες στις πορείες! Και όχι μόνο με τις αλυσίδες! *Έχουμε φάει κόλλημα με το οργανωμένο κατέβασμα στο δρόμο*, την έχουμε δει ότι μια αντιφασιστική πορεία, όχι μόνο πρέπει να είναι στοιχισμένη σε οριζόντιες αλυσίδες, αλλά πρέπει να είναι πραγματικά αυτοοργανωμένη, να μην αφήνεται έρμαιο ούτε στην ατομική έμπνευση της στιγμής, ούτε στα χούγια των μπάτσων. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι την έχουμε δει ότι *ο καθένας που κατεβαίνει στο δρόμο σήμερα, πρέπει από τα πριν να ξέρει τί πρέπει και μπορεί να κάνει για τους άλλους σε περίπτωση κινδύνου.*

Οι λόγοι για το κόλλημά μας θα πρεπε να 'ναι προφανείς, και για να λέμε την αλήθεια, κάθε μέρα ξαφνιαζόμαστε που δεν είναι. Να τους εξηγήσουμε πάλι λοιπόν: Όπως βλέπουμε τα πράγματα, ο δρόμος είναι το κατεξοχήν, το τελευταίο και το πλέον καθοριστικό πεδίο άσκησης της πολιτικής. Ο δρόμος, ή καλύτερα οι δημόσιοι χώροι, είναι το πεδίο όπου οι ταξικές κοινωνίες, οι κοινωνίες σε διαρκή εσωτερική σύγκρουση, επιλύουν τις αντινομίες που δεν μπορούν να επιλύσουν αλλιώς. Και τις επιλύουν με το μοναδικό τρόπο που τους απομένει, δηλαδή με τη βία.

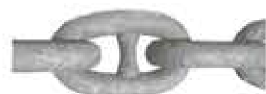

Η διαδικασία βίαιης και δρομίσιας επίλυσης των ταξικών αντιθέσεων είναι διαρκής, καθημερινή, μοριακή. Είναι αυτός ο μοριακός χαρακτήρας που την κάνει ανεπαίσθητη. Συμβαίνει για παράδειγμα ο καθένας που έχει βρει το διάολό του από τους μπάτσους να νομίζει ότι είναι ο μοναδικός που τη συγκεκριμένη ώρα και μέρα βρήκε το διάολό του. Όπως συμβαίνει ο κάθε ξένος που αντιμετωπίζει τους μαλάκες έλληνες στα λεωφορεία να παραβλέπει πως η περίπτωσή του είναι μια επιμέρους στιγμή ενός πανελλήνιου φαινομένου.

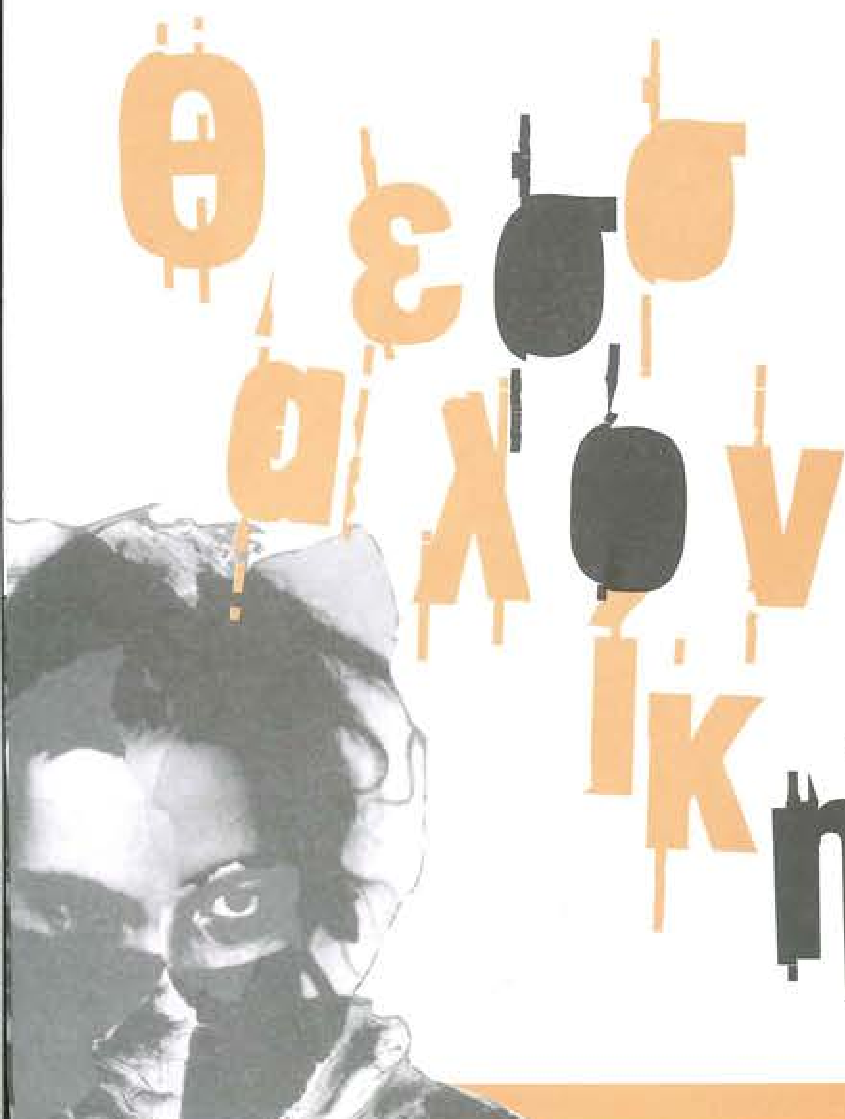
Ταυτόχρονα βέβαια, η ιστορία έχει δείξει ότι τα πράγματα τείνουν να εξελίσσονται κι αλλιώς: Εκεί που οι ταξικές αντιθέσεις φτάνουν σε ένα δεν πάει άλλο, εκεί που η μοριακή τους έκφραση είναι ανεπαρκής, εκεί που η πραγματική τους φύση ασφυκτιά κάτω από στρώματα νομιμότητας, συμβάσεων και μεσολαβήσεων, η τελική κατάληξη είναι η έκρηξη. Το ρατσιστικό πογκρόμ της τετάρτης Σεπτέμβρη 2004 ήταν μια τέτοια έκρηξη, και μάλιστα ενός είδους που απευχόμαστε· αλλά δεν ήταν η μόνη. Η εξέγερση της αλγερινής νεολαίας στα προάστια του Παρισιού, η εξέγερση του Λος Άντζελες το 1992, οι ταραχές στο Brixton το 1981, είναι ανάκατες αναλαμπές της διαδικασίας για την οποία μιλάμε. Δεν πρόκειται για εξαιρέσεις που θα εξαφανιστούν κάτω από το φως της αέναης προόδου, αλλά για *κομμάτι της κανονικής λειτουργίας των ταξικών κοινωνιών*. Αν τέτοια φαινόμενα καταγράφονται στην ιστορία ως εξαιρέσεις, είναι γιατί το αντίθετο θα ήταν too much για τις καπιταλιστικές ιδεολογίες και τους κοινωνούς τους.

Φασισμός στο δρόμο

Μια παγκόσμια αλήθεια: Όποιος επιλέγει σήμερα να δηλώνει αντιφασίστας, τα 'χει

Γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος ότι η κατάσταση στη Θεσσαλονίκη θέλει χέρια σταθερά και το μυαλό στη θέση του. Και οι ποιητικές μας μπουρδίτσες βρήκαν την εφαρμογή τους γρηγορότερα απ' όσο θα θέλαμε. Κατά τη διάρκεια της εθνικής παρέλασης της εικοστής πέμπτης Μαρτίου, ομάδα φασιστών επιτέθηκε σε αντιεξουσιαστές που είχαν μαζευτεί στο χώρο της παρέλασης και μοίραζαν προκήρυξη ενάντια στα έθνη και τις πατρίδες. Το αποτέλεσμα ήταν ορισμένοι από τους αντιεξουσιαστές να δεχθούν ελαφρά τραύματα από μικρό χαρτοκόπτη και να φάνε περισσότερες απ' όσες ρίξανε.

Εδώ θα χρειαστεί να παρεμβάλλουμε μια μικρή παρένθεση κριτικής, δίχως να ενδιαφερόμαστε για το ποιος διοργάνωνε το συγκεκριμένο γεγονός: Όποιος παίρνει το θάρρος να καλέσει σε κάποια κινητοποίηση, οποιουδήποτε είδους, έχει την ευθύνη για την εξέλιξή της, πόσο μάλλον όταν αυτή η κινητοποίηση οργανώνεται σε έδαφος εξ ορισμού εχθρικό. *Αυτό σημαίνει ότι φτάνει πρώτος και φεύγει τελευταίος από την κινητοποίηση που διοργανώνει.* Καλό; Εύκολο; Δίκαιο; Κατανοητό; Φτάνει πρώτος και φεύγει τελευταίος! Ποτέ το ανάποδο! Τώρα που το είπαμε, ελπίζουμε να μην ξαναμπερδευτεί κανένας.

Πίσω τώρα στην αντιπληροφόρηση. Απ' ό,τι μάθαμε, οι Σαλονικιές αντιφασίστριες, αυτόνομες, αναρχικές, αντιεξουσιάστριες και τα αρσενικά τους αντίστοιχα μαζεύτηκαν, συζήτησαν, έκαναν κριτική στο γεγονός, ξανασυζήτησαν, και μέσα σε δύο μέρες τα γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας στη Θεσσαλονίκη έγιναν κεραμιδαριό από μια αυτοοργανωμένη πορεία διακοσίων περίπου ανθρώπων η οποία έκανε τη δουλειά της και αποχώρησε συγκροτημένα κάτω από τη μύτη των μπάτσων.

Λοιπόν: Οι αντιφασίστες της πόλης, για δεύτερη φορά σε δύο χρόνια, έδειξαν στους φασίστες ότι οι μαλακίες τους έχουν παραπάνω κόστος απ' όσο μπορούν να σηκώσουν. Είδατε πουθενά στο μακρύ κατάλογο που προηγήθηκε τίποτις αριστερούς; Όχι. Αυτό δεν σημαίνει ότι αποκλείεται ποτέ οποιοδήποτε μέλος της αριστεράς να δράσει βίαια ενάντια στο φασισμό. Σημαίνει όμως ότι εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια, *ούτε μία αριστερή οργάνωση δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να δώσει πίσω σε είδος αυτά που εισέπραξε από τους ναζήδες.* Σημαίνει ότι η αριστερή αντιφασιστική δράση περιορίστηκε στις μηνύσεις και τις καταγγελίες στον Ιό της Ελευθεροτυπίας. Σημαίνει ότι η αριστερή αντιφασιστι-

βάλει με σοβαρότατους αντιπάλους. Δεν ζούμε σε καμιά εποχή του διαφωτισμού και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κι αυτό που βλέπουμε να σαλεύει γύρω μας δεν είναι το κοινωνικό κράτος που πλημμυρίζει από αγάπη για τα παραπεταμένα παιδιά του. Αυτός ο κόσμος δεν κάνει άλλο απ' το να προσλαμβάνει μπάτσους και σεκιουριτάδες, να στήνει κάμερες παρακολούθησης, να ρίχνει τους μισθούς, να εντείνει την εκμετάλλευση, να χαϊδεύει το ρατσισμό και τις εκδηλώσεις του, με λίγα λόγια να προστατεύει τα κεκτημένα του χρησιμοποιώντας κάθε κανιβαλικό τεχνολογικό ή ιδεολογικό εργαλείο που έχει στα χέρια του. *Δηλαδή αυτός ο κόσμος δεν κάνει άλλο απ' το να διαλαλεί την κρίση του προς κάθε ενδιαφερόμενο.* Ήδη αυτός ο κόσμος λύνει τις ταξικές του διαφορές μαζικά και δημόσια, και τις λύνει με τη βία. Δεν έχει άλλες διαφορές και δεν έχει άλλο τρόπο.

Εδώ βρισκόμαστε λοιπόν: Οι μεταμοντέρνοι ιδεολόγοι παίξανε όσο παίξανε πάνω στο πτώμα του οργανωμένου ταξικού ανταγωνισμού. Και μας πληροφόρησαν πως δεν υπάρχουν τάξεις· και μας φώναξαν για τις "χρυσές ευκαιρίες" της εποχής της πληροφορίας· και μας πέταξαν στα μούτρα την "κατάργηση των συνόρων" και την "παγκοσμιοποίηση". Τώρα πια, αποτυχημένοι και καταγέλαστοι, υποχώρησαν πίσω από κορδόνια μπάτσων, μισθοφόρων και πολεμικών μηχανών. Ασθμαίνουν, ναι· αν όμως τους είχε απομείνει φωνή θα μας ξαναλέγανε αυτό που ίσχυε πάντα: Η ταξική σύγκρουση έχει πάντα δύο πλευρές. Η μία πλευρά είναι εκείνη των μπάτσων και των φασιστών, των αφεντικών και των μικροαστών. Η μεριά των απανταχού αφεντικών έχει μπροστάρη το κράτος ως οργανωμένη πολιτική έκφραση της ταξικής εκμετάλλευσης. Και σήμερα, αμφιβολίες μπορούν να έχουν μόνο οι τυφλοί: *Αυτή η μεριά καλπάζει προς τον ολοκληρωτισμό, ανακατασκευάζει ένα νέο φασισμό για χρήση στον εικοστό πρώτο αιώνα.*

Αλυσίδες και οργάνωση: Ο αντιφασισμός στο δρόμο

Οι τυφλοί θα κριθούν από τους ιστορικούς του μέλλοντος, όπως όλος ο κόσμος. Για τους υπόλοιπους, η οργάνωση του αντιφασισμού είναι σήμερα περισσότερο απαραίτητη από ποτέ. Και ως γνωστόν, οι οριζόντιες αλυσίδες είναι η τεχνική οργανωτική μορφή που προτείνουμε και ακολουθούμε μέχρι στιγμής. Δεν το κάνουμε κατά τύχη: Στο τεχνικό επίπεδο, *οι οριζόντιες αλυσίδες φέρνουν όλο τον κόσμο της διαδήλωσης σε μια συγκροτημένη θέση από την οποία μπορεί να ξεκινήσει να αμύνεται ή να επιτίθεται συντεταγμένα και με ψυχραιμία.* Οι αλυσίδες δεν αφήνουν κανέναν και καμία να εξέχει προπορευόμενος ή καθυστερημένος ποζάροντας για τις κάμερες ή τους υπόλοιπους συντρόφους. Οι αλυσίδες επιβάλλουν τις αποφάσεις των διοργανωτών για την εξέλιξη της πορείας. Οι αλυσίδες είναι ένας σχηματισμός που αντιτίθεται στα πηγαδάκια κοινωνικότητας, συνεπώς βοηθάει να φωνάζονται συνθήματα. Τέλος, οι αλυσίδες σε αποτρέπουν απ' το να βάλεις τα χέρια στις τσέπες ή τα πόδια στους ώμους.

Πακέτο βέβαια με το τεχνικό επίπεδο, υπάρχουν και τα πολιτικά συμπαραδηλούμενα: Οι αλυσίδες θέλουν να πουν πως η μοίρα του ενός είναι μοίρα όλων, και το γνωστό ρητό σύμφωνα με το οποίο "του γρήγορου η μάνα δεν έκλαψε ποτέ" μπορεί να αποσυρθεί στα μουσεία της επανάστασης: οι καλές μας οι μαμάδες ή θα κλαίνε όλες μαζί ή δεν θα κλαίει καμία, πράγμα κατά τη γνώμη μας πολύ προτιμότερο. Για να το πούμε ευθέως, *οι οριζόντιες αλυσίδες επιδεικνύουν μια συνθήκη οργανωμένης ισότιμης συλλογικότητας και εμπιστοσύνης η οποία έχει κατακτηθεί από πριν.* Αυτός είναι και ο λόγος που δεν μπορούν να συσταθούν "αυθόρμητα", όσες φορές κι αν αυτό "αποφασιστεί".

Με λίγα λόγια, σας κοροϊδεύουμε απ' την αρχή! Μια μαλακία και μισή είναι οι αλυσίδες! Τί έχει να προτάξει η απλή στοίχηση σε οριζόντιες αλυσίδες απέναντι στην οργανωμένη κρατική έκφραση του νέου φασισμού; Πώς θα μπορέσει αυτή η "άλλη πλευρά", η πλευρά του αντιφασισμού, να συσταθεί στο δρόμο και να γίνει αξιόμαχη δίχως να ξεπέσει στην εξειδίκευση και το μιλιταρισμό; Πώς, για αρχή και για παράδειγμα, θα οργανωθεί η κινηματική απαγόρευση του επόμενου πογκρόμ; Αυτές είναι οι ερωτήσεις που επιτακτικά ζητάνε την απάντησή τους. Κι εμείς που έχουμε φάει το κόλλημα, το ξέρουμε καλύτερα από τον καθένα: Οι αλυσίδες δεν είναι κάποιου είδους τέρμα. Είναι μοναχά ένα πρώτο, μικρό αλλά απαραίτητο βήμα που πρέπει να ακολουθηθεί από επόμενα. Και πού ξέρεις; Μπορεί η εξέλιξη της κινηματικής αυτοοργάνωσης να είναι τέτοια που τελικά οι αλυσίδες να εγκαταλειφθούν -ως απολίθωμα*:). Δεν έχουμε φάει και τόσο κόλλημα άλλωστε!

κή πολιτική περιορίστηκε να ζητάει από το κράτος να κλείσει τα γραφεία της Χρυσής Αυγής (το κράτος συμμορφώθηκε εύκολα, αφού δικά του ήταν). Σημαίνει ότι η αριστερή κριτική στο ρατσισμό ήταν το θρυλικό πανώ "Οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές" που φιγουράρισε σε πορείες του Δικτύου (κρατημένο μάλιστα από μετανάστες). *Νομιμότητα, πασιφισμός, τρίψιμο στη γούνα του κράτους και χαδάκια στους μικροαστούς.* Αυτές είναι οι γραμμές της αντιρατσιστικής και αντιφασιστικής δράσης των ακροαριστερών οργανώσεων τα τελευταία είκοσι χρόνια (την πορεία στο Κάραβελ τη βάζουμε στο λογαριασμό χαριστικά).

Πως λοιπόν έσπασε ο διάολος το ποδάρι του και αυτές οι οργανώσεις κατάφεραν να διοργανώσουν την πορεία που ακολούθησε τα γεγονότα της εικοστής πέμπτης Μαρτίου; Πώς έγινε και εκείνες που έκαναν κεραμιδαριό τα γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας δεν βγήκαν στο δρόμο να διεκδικήσουν το δίκαιο της πράξης τους μαζί με αυτούς που συμφωνούν μαζί τους;

Είμαστε μακριά από τη Θεσσαλονίκη και τις ειδικές της συνθήκες. Αλλά από τη δική μας εμπειρία μπορούμε να πούμε πως η ειδική σχέση των αριστερών οργανώσεων με το κράτος, πάντα τις έφερνε να παίζουν ένα ρόλο μεσολαβητή όταν τα πράγματα δυσκόλευαν. Είτε ως δικηγόροι, είτε ως δημοσιογράφοι, είτε σκέτα ως νομιμόφρονες, οι αριστεροί παρείχαν έναν αέρα ασφάλειας και φερεγγυότητας εκεί που η ασφάλεια και η φερεγγυότητα δεν έτρεχαν δα κι απ' τα μπατζάκια. Σε αντάλλαγμα έπαιρναν ένα μερίδιο βίας για να 'χουν να λένε πως είναι κι αυτοί αντικαθεστωτικοί εκεί που γκρινιάζουν το βράδυ στις ταβέρνες.

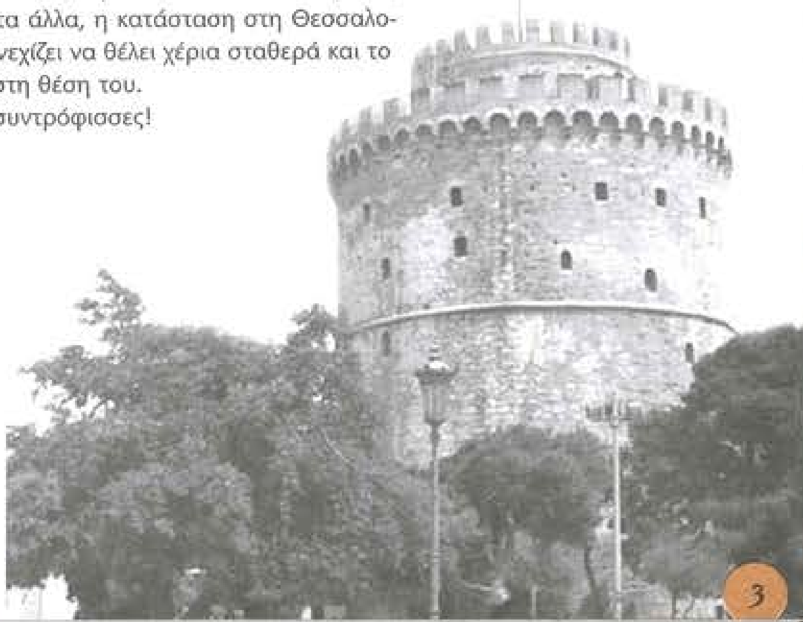
Φυσικά αυτή η συμβιωτική σχέση έχει ορισμένες επιπτώσεις. Πρώτον, οι αριστερές οργανώσεις συνεχίζουν να είναι φερέγγυες και αντικαθεστωτικές, ακόμη και τη στιγμή που συνεργάζονται με το κράτος. Δεύτερον, κάτι φορές που χαλάει η σούπα, η βίαιη ουρά πάει φυλακή, ενώ οι αριστεροί πάνε πάλι στις ταβέρνες και γκρινιάζουνε (προφανώς είναι πολύ καλύτερα στην ταβέρνα). Το τρίτο και σημαντικότερο όμως είναι ότι σ' αυτή τη χώρα διάολε, υπάρχουν και πραγματικοί αντιφασίστες· αυτοί που έπαιξαν και παίζουν τον κώλο τους καθημερινά, αυτές που έχουν χάσει νύχτες ύπνου, αυτοί που τέλος πάντων δεν μπορεί να κατηγορηθούν για επιδίωξη ιδίου συμφέροντος. Κι αυτοί, κάθε φορά που καταφεύγουν στην αριστερά για να κάνει τις δουλειές που δεν μπορούν να κάνουν μόνοι τους, καταλήγουν λιγάκι πιο αφερέγγυοι, λιγάκι πιο αμελητέοι, λιγάκι περισσότερο "παιδιά". Πως λέμε "είναι καλά παιδιά μωρέ;" Έτσι.

Κατά τα άλλα, η κατάσταση στη Θεσσαλονίκη συνεχίζει να θέλει χέρια σταθερά και το μυαλό στη θέση του.

Γερά συντρόφισσες!

-Δεν πειράζει αρχηγέ, αυτή η ωραία καρέκλα ήταν ελληνικής κατασκευής και άντεξε! Κάθεσαι εσύ στην καρέκλα, καθόμαστε εμείς ημιανάπαυση, κι όλοι μαζί τραγουδάμε τον εθνικό ύμνο...

Μαύρος Σεπτέμβρης

Η σφαγή στη Σάμπρα και Τσατίλα, 1982

1. Πριν το 1982

Δημιουργημένο το 1948, μετά από απόφαση της γενικής συνέλευσης του Ο.Η.Ε. το κράτος του Ισραήλ ασφυκτιούσε ήδη μέσα στα σύνορα που του είχαν αποδοθεί. Αλλά το πρόβλημα ήταν κάπως πιο περίπλοκο. Στην πραγματικότητα το Ισραήλ "ασφυκτιούσε" γύρω από τους αραβικούς πληθυσμούς που το "περικύκλωναν", ένιωθε πολύ δυνατό για να μην αναζητήσει τον δικό του "Lebensraum", τον ζωτικό εκείνο χώρο που θα του επέτρεπε να αναπτυχθεί και παράλληλα να εξαφανίσει την αραβική απειλή που αρθρωνόταν γύρω του επικίνδυνα. Το 1948 ο David Ben-Gurion, πρώτος πρωθυπουργός του ισραηλινού κράτους με γλώσσα κοφτή, στρατιωτική και ανεπίδεκτη αντιρρήσεων έθετε το ζήτημα ως εξής:

Ένα χριστιανικό κράτος πρέπει να δημιουργηθεί στο Λίβανο με τα νότια σύνορά του στον ποταμό Litani. Θα συμμαχήσουμε μαζί του. Όταν διαλύσουμε τη δύναμη της Λεγεώνας και βομβαρδίσουμε το Αμμάν, θα περιορίσουμε επίσης την Υπερϊορδανία και η Συρία θα παραδοθεί. Αν η Αίγυπτος θέλει συνέχεια του πολέμου, θα βομβαρδίσουμε το Πορτ Σάιντ, την Αλεξάνδρεια και το Κάιρο... Μ' αυτόν τον τρόπο θα τελειώσουμε τον πόλεμο και θα ξεκαθαρίσουμε τους προαιώνιους λογαριασμούς μας με την Αίγυπτο, την Ασσυρία και τους Άραβες.

Φυσικά ένα κράτος που ξεκινά με τέτοιες προοπτικές δεν μπορεί παρά να συγκρουστεί με όλα τα γειτονικά του. Έτσι και έγινε. Μια διαρκής πολεμική κατάσταση βασίλεψε στην περιοχή μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '70, και κατέληξε από τη μια στη δημιουργία των ένοπλων παλαιστινιακών οργανώσεων, κι από την άλλη σε αλλεπάλληλες συγκρούσεις του Ισραήλ με τα γύρω αραβικά κράτη, κυρίως την Αίγυπτο και τη Συρία.

Όσον αφορά τα κράτη βέβαια, περασμένα ξεχασμένα: Το Μάρτη του 1979 η Αίγυπτος αποκατέστησε τις διπλωματικές της σχέσεις με το Ισραήλ, κι αυτό με τη σειρά του της επέστρεψε τα κατεχόμενα εδάφη της. Ο δρόμος ήταν πλέον ανοιχτός για μια στροφή προς βορράν. Λίγο μετά, το Ισραήλ, με αφορμή τη δολοφονία του πρεσβευτή του, εισέβαλλε στο Λίβανο για να εξουδετερώσει τις παλαιστινιακές δυνάμεις που χρησιμοποιούσαν σαν ορμητήριό τους το νότιο τμήμα της χώρας. Στις 6 Ιουνίου του 1982 τα Ισραηλινά όπλα ξεκίνησαν να αδειάζουν πάνω στη στη Βηρυττό. Αλλά δεν έμειναν μόνα τους για πολύ. Μόλις τρεις μέρες αργότερα οι διαβόητοι Λιβανέζοι φαλαγγίτες υπό την αρχηγία του ταγματάρχη Χαντάντ συμμαχούν με τους ισραηλινούς με αντάλλαγμα την υπόσχεση της ανάληψης της εξουσίας στα εδάφη που θα εκκενωθούν από τους παλαιστινίους. Παρά τη λυσσαλέα άμυνα των παλαιστινίων fentagin η συνδυασμένη επίθεση του ισραηλινού στρατού και των παραστρατιωτικών λιβανέζικων συμμοριών αφήνει πίσω της περισσότερους από 10.000 νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες. Είναι η στιγμή για την παλαιστινιακή πολιτική ηγεσία να πάρει "γενναίες" αποφάσεις. Έτσι στις 30 Αυγούστου του 1982, ο Αραφάτ και άλλοι 14.000 μαχητές της PLO εγκατέλειψαν τη Βηρυττό και κατευθύνθηκαν στην Τυνησία με ελληνικά πλοία κατόπιν παρέμβασης του νέου τότε πρωθυπουργού της Ελλάδας, Α. Παπανδρέου. Η ιστορία μας αφορά εκείνους που έμειναν πίσω...

2. Η σφαγή

Το Δεκέμβριο του 1982, ο Αριέλ Σαρόν, υπουργός άμυνας του Ισραήλ, περιέγραφε την τύχη όσων έμειναν πίσω ως εξής:

Η καταστροφή του Αιν Χέλουα (παλαιστινιακό προσφυγικό στρατόπεδο στο νότιο Λίβανο) και είναι κρίμα που δεν εξαφανίσαμε τελείως αυτή τη σφηκοφωλιά, ο "υγιεινός" βομβαρδισμός της Βηρυττού και αυτή η μικρή σφαγή (μπορείς να χαρακτηρίσεις σφαγή το θάνατο 500 αράβων;) στα στρατόπεδά τους, την οποία θα έπρεπε να κάνουμε εμείς με τα δικά μας ευαίσθητα χέρια και όχι να αφήσουμε τους φαλαγγίτες να την κάνουν, όλες αυτές οι καλές πράξεις τελικά εξαφάνισαν αυτές τις μαλακίες για το μοναδικό λαό που φωτίζει όλα τα έθνη. Δε θέλω άλλη μοναδικότητα και άλλη γλύκα και φως. Να απαλλαγούμε απ' αυτά. Εγώ προσωπικά δε θέλω να είμαι καθόλου καλύτερος από τον Χομεϊνί ή τον Μπρέζνιεφ ή τον Καντάφι ή τον Άσαντ ή την Θάτσερ ή ακόμη και τον Χάρι Τρούμαν, που σκότωσε μισό εκατομμύριο γιαπωνέζους με δύο ωραίες βόμβες. Εγώ θέλω να είμαι πιο έξυπνος απ' αυτούς, πιο γρήγορος και πιο αποτελεσματικός, όχι καλύτερος ή πιο ωραίος απ' αυτούς.

Πράγματι, μετά τη φυγή της PLO, ο δρόμος για την εκκαθάριση όσων είχαν παραμείνει πίσω ήταν πλέον ορθάνοιχτος. Παρά τη σχετική συμφωνία μεταξύ ισραηλινού στρατού και Η.Π.Α. για την ασφάλεια των παλαιστινίων αμάχων που θα παρέμεναν στην πόλη, η αποχώρηση της διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης δεκαπέντε μέρες νωρίτερα απ' ό,τι είχε συμφωνηθεί ήταν, αν μη τι άλλο, ενδεικτική του τι θα ακολουθούσε...

Η δολοφονία του Bashir Gemayel, αρχηγού των χριστιανών φαλαγγιτών και υπεύθυνου για πολλές δολοφονίες και βασανιστήρια, στάθηκε η κατάλληλη αφορμή. Στις 16 του Σεπτέμβρη οι Ισραηλινές δυνάμεις εισέβαλλαν στη δυτική Βηρυττό. Ο επίσημος λόγος ήταν η προστασία των αμάχων από τους φαλαγγίτες. Την ίδια στιγμή βέβαια είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν έντονες φήμες ότι οι φαλαγγίτες τελικά θα μπουν στα στρατόπεδα των προσφύγων. Πράγματι το απόγευμα της ίδιας μέρας ένα τμήμα της φάλαγγας, περίπου 150 άτομα, μπήκε στη Σάμπρα και στην Τσατίλα.

Οι μαρτυρίες για το τί έγινε εκεί μιλάνε από μόνες τους. Αρκεί να σημειώσουμε ότι προς τα ξημερώματα της 17ης Σεπτέμβρη, η Ισραηλινή διοίκηση στη δυτική Βηρυττό, θορυβημένη από το ξεσάλωμα των φαλαγγιτών, τους ζήτησε να σταματήσουν την επιχείρηση. Τους το ζήτησε μάλιστα τόσο "επιτακτικά", ώστε τους επέτρεψε να παραμείνουν μέσα... Οι σφαγές συνεχίστηκαν με αμείωτη βαρβαρότητα.

3. Ο ειδικός ρόλος του Ισραηλινού στρατού και ο Αριέλ Σαρόν

Η επιχείρηση εκκαθάρισης των Παλαιστινίων στα προσφυγικά στρατόπεδα δεν έγινε βέβαια μόνο από τους Λιβανέζους παραστρατιωτικούς. Όπως σε κάθε μαζική σφαγή, έτσι και στην περίπτωση της Σάμπρα και της Τσατίλα, πέρα απ' τα καθάρματα που βασάνισαν, βίασαν και δολοφόνησαν υπήρξαν και εκείνοι που έδωσαν τις διαταγές για κάτι τέτοιο. Ο ισραηλινός στρατός και η ηγεσία του υπήρξαν οι ηθικοί αυτουργοί της δολοφονίας περίπου 2.000 παλαιστινίων προσφύγων,

Μνήμες

Suad Surur *(παλαιστίνια που επέζησε της σφαγής): Κανένας μας δεν τολμούσε να κοιτάξει τον άλλο από το φόβο. Ακόμη και οι πιο μικροί δεν κοίταγαν τους μεγαλύτερους, εκτός από τη μικρή μου αδελφή. Καθώς μας κοιτούσε μια σφαίρα την κτύπησε στο κεφάλι. Έπεσε από την αγκαλιά της μητέρας μου σα σφαγμένο πουλί. Ο αδερφός μου ο Shardie άρχισε να κοιτάει γύρω γύρω φωνάζοντας 'μπαμπά', και τότε τον πυροβόλησαν στο κεφάλι.*

Keane *(άγγλος δημοσιογράφος): Η Suad έπεσε τραυματισμένη ανάμεσα στα σώματα των μελών της οικογένειάς της. Στους δρόμους ομάδες άλλων αμάχων εκτελούνταν συνεχώς".*

[αποσπάσματα συνεντεύξεων από τη σειρά του αγγλικού BBC "Panorama"]

Δεκαπέντε ή και είκοσι σκοπευτές, ακόμη και αν ήταν καλά οπλισμένοι, δε θα κατάφερναν να κάνουν τέτοιο μακελειό τη νύχτα, με τις ισραηλινές φωτοβολίδες να φωτίζουν το στρατόπεδο. Εδώ έδρασαν φονιάδες, αμέτρητοι και προφανώς ομάδες βασανιστών που άνοιγαν κεφάλια, πετσόκοβαν πόδια, χέρια και δάκτυλα, έσερναν μ' ένα σκοινί τους ενοχλητικούς ετοιμοθάνατους, άντρες και γυναίκες που ζούσαν ακόμα, γιατί το αίμα κύλησε ώρες από τα κορμιά, σε σημείο που δε μπορούσα να καταλάβω ποιος είχε αφήσει ένα ρυάκι ξερό αίμα από το βάθος ενός διαδρόμου, όπου είχε γίνει η εκτέλεσή του, ως το κατώφλι, όπου και χανόταν στο χώμα. Παλαιστίνιος; Άντρας; Γυναίκα; Φαλαγγίτης, που εξαφάνισαν το κουφάρι του;

[Από ρεπορτάζ του Ζαν Ζενέ, 1983]

"Η πιο σκληρή ανάμνησή μου είναι το άκουσμα της μάνας μου να προσεύχεται, και ύστερα ένα πυροβολισμό δίπλα μου, και όλο της το αίμα να με λούζει".

[Mounair Ahmed (Παλαιστίνιος που επέζησε της σφαγής)]

στην πλειοψηφία τους γυναικόπαιδων.

Οι ισραηλινοί στρατιωτικοί διοικητές Eitan, Drori και Yuron είναι άμεσα υπεύθυνοι, αλλά πάνω απ' όλα υπεύθυνος για τις σφαγές είναι ο Σαρόν. Ήταν το μεγάλο αφεντικό. Μπορούσε να αποτρέψει τη σφαγή· αλλά αυτό που ήθελε ήταν να διώξει τους παλαιστινίους από το Λίβανο προς την Ιορδανία, που κατά τη γνώμη του ήταν το "παλαιστινιακό κράτος". Ο Begin αποκαλούσε το 1982 τους παλαιστινίους "δίποδα ζώα". Ο Eitan μιλούσε για "ναρκωμένες κατσαρίδες μέσα σ' ένα μπουκάλι". Αυτή η θεωρία για τους παλαιστινίους ήταν και είναι η αιτία που η ζωή τους δε σημαίνει τίποτα για τον ισραηλινό στρατό.

Ben Alofs, Ολλανδός γιατρός που εκείνο το Σεπτέμβρη δούλευε στα παλαιστινιακά στρατόπεδα

Ο αμερικανός μεσολαβητής Philip Habib είχε έρθει σε συμφωνία με τις ισραηλινές δυνάμεις η οποία περιείχε δυο όρους. Ο πρώτος ήταν η μη κατάληψη της Βηρυττού μετά την αποχώρηση των παλαιστίνιων μαχητών και ο δεύτερος ο σεβασμός των παλαιστίνιων αμάχων που θα παρέμεναν στην πόλη. Για το λόγο αυτόν οι άμαχοι τελούσαν υπό την εγγύηση διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης η οποία, στο πλαίσιο της συμφωνίας, θα αποχωρούσε στις 26 Σεπτέμβρη.

Ο πρώτος όρος παραβιάστηκε ήδη στις 3 Σεπτέμβρη όταν ο ισραηλινός στρατός κατέλαβε το Bir Hassan, στα νότια προάστια της Βηρυττού. Ο δεύτερος όρος ήταν φανερό ότι είχε τεθεί για να ικανοποιήσει το διεθνές ανθρωπιστικό αίσθημα και ότι πέρα απ' την ύπαρξη του στα χαρτιά δε θα υλοποιούνταν σε καμία περίπτωση.

Οι ισραηλινοί στρατιωτικοί διοικητές Eitan, Drori, Yuron έκαναν σχόλια για το πόσο αποφασισμένοι ήταν οι φαλαγγίτες για εκδίκηση, μιλώντας για "θάλασσα αίματος" και "kasach" (μια αραβική λέξη που σημαίνει "κομμάτιασμα"). Την ίδια στιγμή που έκαναν τέτοιες παρατηρήσεις ο προϊστάμενός τους Αριέλ Σαρόν άναβε το πράσινο φως στους φαλαγγίτες να μπουν στη Σάμπρα και στη Τσατίλα. Αυτό ξεκίνησε μόλις σκοτείνιασε, στις 16/9ου". [Ben Alofs]

Και βέβαια όλα αυτά δεν γίνονταν στη σιωπή και στο σκοτάδι. Αντίθετα οι δυνάμεις του ισραηλινού στρατού φρόντιζαν να φωταγωγούν το σκοτεινό τοπίο με τις φωτοβολίδες τους.

4. Οι φαλαγγίτες

Κάναμε κι άλλα, κάποια στιγμή για παράδειγμα σκοτώσαμε μια οικογένεια ολόκληρη, τους γονείς, τις γιαγιάδες, τα παιδιά... έμενε μόνο μια κόρη, τρομοκρατημένη, κάτω από το μαντήλι είδαμε ότι ήταν ξανθιά. Ένας από εμάς τη βίασε· της λέει "γδύσου", αυτή γδύνεται, φορούσε ένα παντελόνι και μια μπλούζα, αυτός την πετάει κάτω και βγάζει το πουλί του έξω, τη βουτάει από κάτω και της το χώνει στα όρθια· αυτή δεν έλεγε τίποτα, ήταν τρομοκρατημένη, νόμιζε φαίνεται πως θα τη γλίτωνε τελικά. Όταν τελείωσε ο δικός μας, την πετάει κάτω, βγάζει το όπλο και την σκοτώνει. Εμείς γελάγαμε. "Άντε γάμησες πάλι" του λέμε. "Και καλά αυτή τη βρωμιάρα πήγες και γάμησες; Αυτή βρωμούσε από μακριά". Κι αυτός μας λέει "τι να κάνω ρε σεις, αφού ήθελα να γαμήσω!".

συνέντευξη με φαλαγγίτες από το ντοκιμαντέρ "Σφαγή"

Οι φαλαγγίτες ήταν Λιβανέζοι· και παραστρατιωτικοί· και φασίστες. Είχαν όμως και ένα ειδικό χαρακτηριστικό, αδιανόητο για τις παραστάσεις της πολιτισμένης, χριστιανικής δύσης: οι Λιβανέζοι, παραστρατιωτικοί, φασίστες, φαλαγγίτες ήταν και χριστιανοί. Και ήταν τόσο χριστιανοί ώστε να μη διαφέρουν σε τίποτα από τους ομόθρησκούς τους ευρωπαίους, όταν η σκατοδουλειά πρέπει να γίνει. Σε πόλεμο με την PLO από πολύ πριν τις σφαγές στην Σάμπρα και στη Τσατίλα είχαν ήδη δώσει δείγματα γραφής το καλοκαίρι του 1976. Επί 53 ημέρες, σε συνεργασία με μαρωνίτες παραστρατιωτικούς, πολιόρκησαν το Teel-Al-Zaater, στρατόπεδο παλαιστινίων προσφύγων και μετά την παράδοση των τελευταίων πετσόκοψαν περισσότερους από 1000 άμαχους.

Όσο για την αφορμή της εισβολής στα στρατόπεδα; Επικεφαλής των φαλαγγιτών το 1982 ήταν ο διαβόητος Bashir Gemayel, ο πιο κύριος σύμμαχος των ισραηλινών στο Λίβανο. Η Μοσάντ γνώριζε, εκτός από το ποιόν του, και τη διάθεσή του να λύσει το "παλαιστινιακό πρόβλημα". Την περίοδο εκείνη ήταν υποψήφιος πρόεδρος του Λιβάνου, δεν κατάφερε ποτέ όμως να φτάσει σ' αυτή τη θέση μιας και στις 14/9ου δολοφονήθηκε ύστερα από βομβιστική επίθεση. Το γεγονός εξαγρίωσε τους φαλαγγίτες που αναζητούσαν εκδίκηση. Ούτε η ομολογία ενός Σύριου πράκτορα για την ενοχή του στάθηκε ικανή να αποενοχοποιήσει τους παλαιστινίους.

5. Μετά τη σφαγή

Κανείς δεν καταδικάστηκε ποτέ για τις δολοφονίες ή για το ότι δεν προστάτεψε τους αμάχους που δολοφονήθηκαν.

Keane (άγγλος δημοσιογράφος)

Αν πάρουμε κατά γράμμα την άποψη που θέλει τους χθεσινούς δολοφόνους να γίνονται οι ήρωες του σήμερα μπορούμε να εξηγήσουμε την κατοπινή σταδιοδρομία των όσων ενεπλάκησαν με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο στις σφαγές των παλαιστινίων τον Σεπτέμβρη του 1982 στη Σάμπρα και στη Τσατίλα. Τα "μικρά" καθάρματα γύρισαν τροπαιούχα σπίτι τους και μπορούσαν να περηφανεύονται για τα κατορθώματά τους. Τα "μεγάλα" καθάρματα ακολούθησαν λαμπρή πολιτική ή στρατιωτική καριέρα, ανέβηκαν στις κρατικές ιεραρχίες και έγιναν σεβαστά πρόσωπα του δημόσιου βίου και της διεθνούς σκηνής.

Ήξερα ένα τύπο από εμάς που ήταν χασάπης στο επάγγελμα. Γι' αυτόν ζώα και άνθρωποι ήταν ίδια, μάτωναν το ίδιο. Αυτός έκανε τη δουλειά με μαχαίρι, έκοβε και έκοβε, εγώ αηδίαζα και στο τέλος ξέρασα· δε φταίω εγώ, οποιοσδήποτε στη θέση μου το ίδιο θα πάθαινε. Τον είδα σχετικά πρόσφατα, τώρα πια δεν είναι χασάπης· δουλεύει σε βενζινάδικο.

συνέντευξη με φαλαγγίτες από το ντοκιμαντέρ "Σφαγή"

Κι όσο για τους επώνυμους; Ο Elie Hobeika, επικεφαλής των φαλαγγιτών αρχικά έγινε υπουργός για τα θέματα των προσφύγων στο μεταπολεμικό Λίβανο και αργότερα υπουργός ηλεκτρισμού και υδάτινων αποθεμάτων. Στη συνέχεια ως γνήσιος μισθοφόρος πούλησε τελικά τη συμφωνία του με τους ισραηλινούς και συμμάχησε με τους σύριους αναλαμβάνοντας υψηλά στρατιωτικά καθήκοντα. Αυτή του η προδοσία έμελλε να είναι και η τελευταία, μιας και είχε τελικά την τύχη που αξίζει στα καθάρματα της κλάσης του· στις 24 Γενάρη του 2002 σκοτώθηκε ύστερα από έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου στην ανατολική Βηρυττό. Κατά πάσα πιθανότητα η δολοφονία του είχε σα στόχο να το βουλώσει μια και καλή, δεδομένου ότι από καιρό προετοιμαζόταν μια κατάθεση εις βάρος του Σαρόν σε βελγικό δικαστήριο εγκλημάτων πολέμου. Ο ισραηλινός διοικητής Amis Yuron, που επέβλεπε τις επιχειρήσεις του ισραηλινού στρατού και των Λιβανέζων παραστρατιωτικών στη Σάμπρα και στη Τσατίλα, προήχθη σε γενικό διευθυντή του υπουργείου άμυνας, προφανώς σε αναγνώριση της προσφοράς του. Ο Αριέλ Σαρόν πρωταγωνίστησε στην στρατιωτική και κατά κύριο λόγο στην πολιτική σκηνή του Ισραήλ για όλα τα επόμενα χρόνια, ιδρύοντας μέχρι και πολιτικό κόμμα, ως αρχηγός του οποίου εξελέγη δυο φορές πρωθυπουργός του ισραήλ, εφαρμόζοντας μια ολοκληρωτική, μιλιταριστική πολιτική εναντίον των παλαιστινίων και επιβάλλοντας τα σχέδια του με σιδηρά πυγμή στο εσωτερικό. Φυσικά ο Σαρόν κατέληξε φυτό λίγο πριν από τον τελευταίο προαναγγελθέντα του θρίαμβο. Αλλά είναι αυτό "Θεία Δίκη"; Καθόλου· μακροπρόθεσμα είμαστε όλοι νεκροί. Απλά κάποιοι τυχαίνει να πεθαίνουν νωρίτερα από τους υπόλοιπους.

Πινακοθήκη των φασιστών

Σαρόν: *Εκφράζω τη λύπη μου για τη Σάμπρα και τη Σατίλα.*
Δημοσιογράφος: *θα ζητήσετε συγγνώμη;*
Σαρόν: *Να ζητήσω συγγνώμη για τί;*

Αριέλ Σαρόν

Στρατηγός Eitan

Ο στρατηγός πήρε μέρος στις επιχειρήσεις του ισραηλινού στρατού το Σεπτέμβρη του 1982 στη Σάμπρα και στην Τσατίλα.

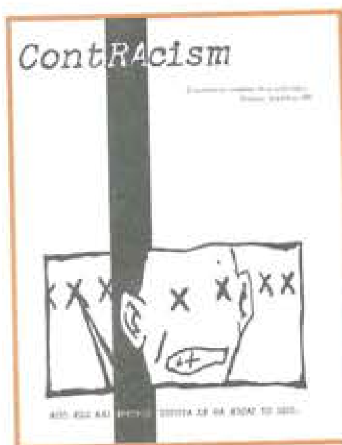
Elie Hobeika

Δημοσιογράφος: *Σας περιγράφουν σαν ανελέητο, ψυχρό δολοφόνο*
Elie Hobeika: *Ναι*
Δημοσιογράφος: *θεωρείτε πως αυτοί οι χαρακτηρισμοί δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα;*
Elie Hobeika: *Έκανα πόλεμο. Ήμουν στρατιώτης. Πολέμησα σε πολλά μέτωπα. Επιβίωσα.*
Δημοσιογράφος: *Λέτε πως τώρα είστε ένας άνθρωπος της ειρήνης. θα μπορούσα να σας βάλω σε ένα άλλο σενάριο, σύμφωνα με το οποίο είστε ένας μαζικός δολοφόνος που προσπαθεί να αποφύγει να βρεθεί ενώπιον της δικαιοσύνης.*
Elie Hobeika: *Ποιας δικαιοσύνης;*
Δημοσιογράφος: *Της διεθνούς δικαιοσύνης.*
Elie Hobeika: *Δεν τη φοβάμαι τη διεθνή δικαιοσύνη.*

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΑ

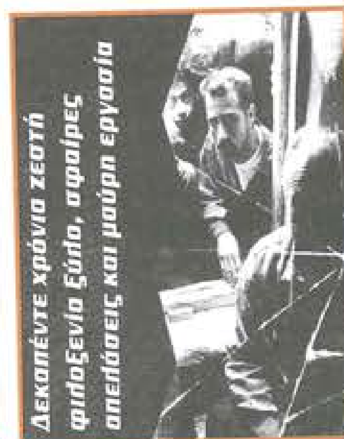
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΠΑΤΡΙΝΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ

Τη "Συνέλευση ενάντια στο Ρατσισμό" δεν την ξέρουμε απλώς. Μαζί της συνδιοργανώσαμε και την πορεία στην Κόρινθο στις 15/4. Αλλά μια κουβέντα με τον "Πατρινό" (σύντροφος από τη συνέλευση) ήταν όπως και να 'χει χρήσιμη για να έχει κανείς μια κάπως πιο ολοκληρωμένη ιδέα της προσπάθειας των συντρόφων στη Πάτρα. Πριν προλάβουμε να κάτσουμε ο Πατρινός είχε ήδη προλάβει να πει πέντε - έξι φορές ότι θα μιλήσει για δικό του λογαριασμό και ότι δεν εκπροσωπεί ντε και καλά τη συνέλευση...

Από τ' αριστερά προς τα δεξιά:

Contracism: Το έντυπο της συνέλευσης, #1, 4/06.

Αφίσσα μετά την πορεία στο Μακρυγιάννη, 1/06.

Αφίσσα για τη δίκη του Παναγιώτη Κλάδη, 5/06.

Προκήρυξη με θέμα την κατάσταση στο λιμάνι, 2/06.

antifa!: Λοιπόν, πώς και ασχοληθήκατε εκεί στην Πάτρα με τον ρατσισμό;

Πατρινός: Χμ! Καλά το λέω ότι εσείς οι πρωτευουσιάνοι δεν έχετε ιδέα από επαρχία, ακόμη και όταν πρόκειται για την τρίτη πόλη της ελλάδας.. Τι νομίζεις ότι είναι η Πάτρα; Καμιά αταξική κοινωνία που όλοι αγαπιούνται και είναι χαρούμενοι; Η Πάτρα έχει επιχειρήσεις, μαγαζάκια, έχει οικοδομές, χωριά με χωράφια. Και έχει και καπιταλισμό, δεν είναι "προνόμιο" της Αθήνας αυτό. Από τότε που ήρθαν οι μετανάστες στην Πάτρα, όπως σε όλη την ελλάδα, τους έβαλαν να κάνουν όλες τις σκατοδουλειές, τους εκμεταλλεύτηκαν στυγνά... Ε, και ο ρατσισμός βασίλευσε, αυτό δεν ήταν δύσκολο να το πάρεις χαμπάρι. Εξάλλου η Πάτρα έχει και λιμάνι.

antifa!: Ναι, ναι το λιμάνι...

Πατρινός: Όχι δε σου λέω απλώς για τους ξένους εργάτες στα καράβια. Κατά μήκος του λιμανιού της Πάτρας είναι στοιβαγμένοι μετανάστες που κοιτάνε να περάσουν λαθραία με καράβι στην ιταλία. Η κατάστασή τους είναι άθλια, μιλάμε για χοντρή φρίκη...Κάπου, κάπου, επιχειρούν ανά ομάδες να μπουκάρουν σε κανά καράβι, αλλά συνήθως τους πιάνουν οι λιμενόμπατσοι και τους στέλνουν για απέλαση αφού βέβαια τους ρίξουν μπόλικο ξύλο. Έχεις δει ποτέ γκλόμπ λιμενόμπατσου;

antifa!: Και καλά, δεν έχει ενδιαφερθεί κανένας για την κατάστασή τους;

Πατρινός: Τι λες τώρα; Εδώ γκοτζάμ νομάρχης είχε πει ότι οι μετανάστες στο λιμάνι είναι σκουπίδια που μολύνουν (πρόσεξε, όχι κάνουν σκουπίδια αλλά είναι σκουπίδια) και όχι σάλος δεν έγινε αλλά ούτε καν για υπερβολή δεν τον κατηγορήσανε. Η εκκλησία μόνο έκανε συσσίτια μόνο για τους κούρδους, την εποχή που ο Οτσαλάν ήταν της μόδας και όλοι οι ελληναράδες συμπαθούσαν τους κούρδους, αφού τους συμπαθούσε και η ελληνική εξωτερική πολιτική. Από κάποιο σημείο και μετά όλοι οι μετανάστες άρχισαν να δηλώνουν ότι είναι κούρδοι για να έχουν πρόσβαση στο συσσίτιο. Οπότε, μετά και από κάποιους τσαμπουκάδες, οι παπάδες είπαν να σταματήσουν αυτήν την γεμάτη μεγαλείο ψυχής κίνησή τους.

antifa!: Λοιπόν, νομίζω ότι αρχίζω και μπαίνω στο νόημα. Για πες λοιπόν πώς άρχισε η φάση στη Πάτρα;

Πατρινός: Τι;

antifa!: Για την "Συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό" εννοώ...

Πατρινός: Α! Ωραία, γιατί ήμουν έτοιμος να αρχίσω να μιλάω για τους δεινοσαύρους (γέλια). Κοίτα, για να σας κάνω και ένα κομπλιμέντο, η αλήθεια είναι ότι έπαιξε το ρόλο του και το παράδειγμα του antifa. Έφταναν εδώ τα έντυπά σας, μαθαίναμε για σας, σας γουστάραμε και νομίζω ότι καταλαβαίναμε τη λογική τους, το πολιτικό τους ας πούμε σκεπτικό. Την αναγκαιότητα να χτιστεί μια αντεθνική - αντιρατσιστική κουλτούρα σε καιρούς που φαίνονται να αγριεύουν όλο και περισσότερο. Καλά δε το λέω;

antifa!: Ναι, ΟΚ. Αλλά φαντάζομαι ότι δεν ανακαλύψατε έτσι το ρατσισμό;

Πατρινός: Καλά, αυτό εννοείται. Το ζήτημα το θίγαμε και παλιότερα από τα πολιτικά εγχειρήματα που μετείχαμε. Και είχαμε και πώς να την πω, και την αντιναζί μας δράση, ακόμη και αν προηγούνταν μπόλικο αλκοόλ. Εγώ για να καταλάβεις από τις λίγες φορές που έχω κάνει μονόζυγο ήταν από μια ταμπέλα του ΛΑ.Ο.Σ. και επειδή δεν έχω και σιλουέτα μοντέλου, στο τέλος κατάφερα να τη ρίξω. Αλλά η συνέλευση ενάντια στο ρατσισμό ήταν κάτι πολύ διαφορετικό.

antifa!: Δηλαδή;

Πατρινός: Δηλαδή με τη συνέλευση το ζήτημα του ρατσισμού μπήκε στις πραγματικές του διαστάσεις. Κατανοήθηκε η επικαιρότητά του, η δομική του λειτουργία για τον καπιταλισμό αλλά και η δυνατότητα να συγκροτηθεί ένα αντίπαλο μέτωπο. Αλλά η συνέλευση είναι και πολλά βήματα μπροστά σε σχέση με αυτό που λέμε αυτόνομη δράση. Βρεθήκαμε μαζί να συζητάμε για ένα συγκεκριμένο θέμα οργανωμένα και να προσπαθούμε να το αναλύσουμε, όχι για να βγάλουμε κανά βιβλίο, αλλά για να δράσουμε. Αντιλαμβανόμαστε τις ευθύνες μας, δε θέλαμε ένα πυροτέχνημα, αλλά κάτι που θα χτιστεί σιγά - σιγά με μπόλικη και σταθερή δουλειά. Ξέρεις δράση με συνέχεια και συνέπεια... Από το καλό και άγιο μονόζυγο από την ταμπέλα του ΛΑ.Ο.Σ. σε ένα για παράδειγμα σταθερό έντυπο που μοιράζεται και σε σχολεία. Και όλα αυτά κόντρα στη παράδοση του αντικαθεστωτικού χώρου της Πάτρας.

antifa!: Και πώς ξεκινήσατε, ποιος έκανε το κάλεσμα για τη συνέλευση;

Πατρινός: Κάτσε, πρώτα πρέπει να σου πω ότι αυτά που σου είπα πριν δεν είναι ζήτημα έμπνευσης ή μιας καλής ιδέας. Κερδίζονται βήμα βήμα και αυτή η διαδικασία είναι δύσκολο να στη περιγράψω τώρα. Τώρα βέβαια εσύ θες να ακούσεις κάτι πιο συγκεκριμένο, οπότε...Ε, κάποιοι από εμάς μετέχουν στο αυτόνομο αρχείο Πάτρας που μέσα στα άλλα αποδελτιώνει και κάποιες τοπικές εφημερίδες. Εκεί εντοπίσαμε δημοσιεύματα για την "υπόθεση" του Μακρυγιάννη, για την οποία έχετε γράψει και εσείς στα έντυπά σας.

antifa local

antifa!: Για θύμισέ μου...

Πατρινός: Ο Μακρυγιάννης είναι μια γειτονιά της Πάτρας που οι "δημοκράτες" κάτοικοί της, μέσω του πολιτιστικού τους συλλόγου, τη πέφτουν στο γειτονικό τσιγγάνικο καταυλισμό. Και όταν λέω τη πεύτουν εννοώ ότι το πρωί στέλνουν ανακοινώσεις τύπου στις εφημερίδες για τη μόλυνση που φέρνουν μαζί τους οι τσιγγάνοι και το βράδυ μέχρι και μολότωφ έχουν πέσει στο καταυλισμό. Το θέμα το ξεκίνησε μια πολιτική ομάδα της Πάτρας, αλλά η προκήρυξη που έγραψε και μοίρασε για το θέμα δεν της φάνηκε αρκετή. Έτσι καλέστηκαν και άλλοι σύντροφοι για την διοργάνωση μιας πορείας σε σχέση με το θέμα. Τελικά αποφασίσαμε πρώτα να βγάλουμε μια προκήρυξη σε μεγάλο τιράζ και να κολλήσουμε μια αφίσα για να κάνουμε το θέμα γνωστό. Μετά κάναμε μια πορεία στόμα με στόμα, όχι κάπου αλλού, αλλά μέσα στη κωλογειτονιά του Μακρυγιάννη. Εμφύλιος πόλεμος φίλε! (γέλια). Μετά την πορεία ήταν που συζητήσαμε ότι ο ρατσισμός δεν αρχίζει και τελειώνει στον Μακρυγιάννη, και φανήκαμε ώριμοι και ορεξάτοι για κάτι σταθερό και μόνιμο. Κάποιοι έφυγαν, και από "πρωτοβουλία ομάδων και ατόμων ενάντια στο ρατσισμό" γίναμε "συνέλευση ενάντια στον ρατσισμό..."

antifa!: Τα χόντρυνες με τον εμφύλιο πόλεμο...

Πατρινός: Ντάξει, υπερβάλλω. Είναι αυτό που εσείς οι antifa! λέτε "όχι πειθώ, πόλωση". Κάτσε να στο εξηγήσω κάπως. Πρώτα από όλα δεν έχουμε καμία αυταπάτη ότι όσοι είναι ρατσιστές έγιναν έτσι από παρεξήγηση. Ο ρατσισμός έχει από πίσω χοντρά υλικά συμφέροντα και η δουλειά του είναι να τα αποκρύβει. Μόνο όποιος δε θέλει, δε βλέπει αυτή την πραγματικότητα. Στη Πάτρα δεν έχουμε και κάθε μέρα pogrom και η ζωή φαίνεται να κυλά ομαλά, μα μόνο έτσι δεν είναι. Οι ξένοι εργάτες για παράδειγμα που βρίσκονται εδώ, μένουν στις πιο υποβαθμισμένες περιοχές, στο Βλατερό, στα Ζαρουχλέικα, στα Προσφυγικά, ξυπνάνε πιο νωρίς από όλους για τη δουλειά και γυρνάνε επίσης πιο αργά, πληρώνονται σκατά και τρώνε και αυτοί και τα παιδιά τους στα σχολεία κάθε είδους υποτίμηση, γιατί είναι αλβανοί, ρουμάνοι, γιατί κλέβουν, γιατί βρωμάνε, για όλες αυτές τις γνωστές μαλακίες. Λοιπόν εμείς εδώ δε βλέπουμε ομαλότητα, βλέπουμε βία. Και δεν θα καλοπιάσουμε κανένα ρασιστή σαν τους αριστερούς. Θα αναδείξουμε αυτή την κατάσταση και θα την πολεμήσουμε. Και δε θα περιμένουμε να γίνει πάλι κανένα pogrom για να βγάλουμε απλώς καμιά αφίσα και να έχουμε ήσυχη τη συνείδησή μας.

antifa!: Τώρα που είπες pogrom, αλήθεια τι έγινε στις 4/9 στην Πάτρα;

Πατρινός: Ε, στα χωριά έγινε ο γνωστός κανιβαλισμός που έγινε σε όλη την ελλάδα. Υποθέτω ότι παρόμοια πράγματα έγιναν και στις γειτονιές. Στο κέντρο, συγκεκριμένα στην κεντρική πλατεία, μαζεύτηκαν αλβανοί για να πανηγυρίσουν και απέναντι έλληνες για να τους τη πέσουν. Αλλά οι έλληνες, έτσι φλώροι που είναι, κολώνανε. Πέρασε λίγη ώρα και μετά σκάσανε μπάτσοι και μαζέψανε τους αλβανούς. "Το ντέρμπι ήταν στημένο και από πριν ξεπουλημένο" που λέει και ο βασιλάκης...(γέλια) ή αλλιώς έτσι ξηγιέται το κράτος.

antifa!: Οργανωμένους ακροδεξιούς έχετε στη Πάτρα;

Πατρινός: Ψιλά πράγματα. Έχουμε κάτι γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. βουτηγμένα στην παρακμή. Έχουμε επίσης και μια διάσπαση της Πρωτοπορίας, των κυπρίων δεξιών που συνεργάζονται στα πανεπιστήμια με την ΔΑΠ. Τη διάσπαση που έχουμε εδώ την λένε "ΦΛΟΓΑ", είναι ακόμη πιο δεξιοί και έχουνε κονέ με την αθηναϊκή ΔΡΑΣΙΣ.ΚΕΣ. που με την σειρά της σχετίζεται με την Χρυσή Αυγή. Σε μπέρδεψα; Τέλος Πάντων. Τώρα τελευταία βρίσκουμε όλο και συχνότερα και στοχάδια στους τοίχους που τα σβήνουμε άμεσα. Πρέπει δηλαδή να' υπάρχουν σκόρπιοι ακροδεξιοί που θα έχουν πολύ κακή τύχη αν κάνουν τη μαλακία και κουνηθούν...

antifa!: Να γυρίσουμε στη συνέλευση. Γιατί ενάντια στο ρατσισμό και όχι στο φασισμό;

Πατρινός: Νομίζω ότι είναι το ίδιο πράγμα ή ότι εν πάσει περιπτώσει η υπογραφή δεν έχει και τόση σημασία.

antifa!: Ντάξει εγώ διαφωνώ και θεωρώ και την υπογραφή κρίσιμο ζήτημα.

Πατρινός: Μπορεί να 'χεις δίκιο...

antifa!: Ωραία, θες να μου πεις σε γενικές γραμμές τι έχει κάνει η συνέλευση;

Πατρινός: ΟΚ. Έχουμε μοιράσει δύο προκηρύξεις, η μία για τον Μακρυγιάννη σε 4.000 κομμάτια, τιράζ ρεκόρ για την Πάτρα, και η άλλη για ένα αφγανό που τον έφαγαν οι λιμενόμπατσοι το Φλεβάρη. Έχουμε μοιράσει στους δρόμους της πόλης και σε σχολεία το έντυπο μας το contracism σε τιράζ 2.500 που είναι επίσης ρεκόρ για την Πάτρα ενώ είναι στο τυπογραφείο και το δεύτερό μας τεύχος. Έχουμε κολλήσει τρεις αφίσες και αυτές σε μεγάλο τιράζ. Γράφουμε συνθήματα στους τοίχους της πόλης και σβήνουμε τα φασιστικά. Έχουμε κάνει δύο παρεμβάσεις έξω από τα δικαστήρια που δικαζόταν το κάθαρμα που δολοφόνησε τον αλβανό στη Ζάκυνθο στο pogrom της 4/9. Και φυσικά έχουμε κάνει δύο πορείες, μία στου Μακρυγιάννη και μία μαζί σας, σε συνεργασία με το antifa! στη Κόρινθο. Και όλα αυτά σε έξι μήνες.

antifa!: Ναι, όντως, για έξι μήνες είναι πολύ πράγμα...

Πατρινός: Κοίτα δε ζούμε και σε ένα όνειρο. Μπορείς στα σίγουρα να κάνεις πολλά παραπάνω. Και εξάλλου είχε και διαδικασία τα ζόρια της. Πολλές φορές βρεθήκαμε να διαφωνούμε αλλά αυτό εν τέλει δε μας πήγε πίσω. Νομίζω όμως ότι προχωράμε, λίγο ή πολύ δε ξέρω αλλά ότι προχωράμε μπορώ να το πω.

antifa!: Να μη ρωτήσω λοιπόν αν θα συνεχίσετε μετά το καλοκαίρι;

Πατρινός: Ε να μη ρωτήσεις, είναι αυτονόητο...

antifa!: Καλή συνέχεια λοιπόν...

μακρυγιάννη

Η μικρούλα διαδήλωση της "πρωτοβουλίας ομάδων και ατόμων ενάντια στο ρατσισμό" στην περιοχή Μακρυγιάννη διεκδίκησε διάφορες πρωτιές για την Πάτρα.

Ήταν μια διαδήλωση που έθεσε εαυτήν ξεκάθαρα ενάντια στον ρατσισμό της τοπικής κοινωνίας.

Ήταν μια διαδήλωση που έπιασε τους μπάτσους στον ύπνο τόσο ώστε να μην εμφανιστούν καθόλου.

Ήταν με λίγα λόγια μια επιθετική κίνηση. Τόσο ώστε ακόμη και σήμερα να δέχεται κριτική του είδους "μα τα ξέρω τα παιδιά που πετούσαν τις μολότωφ στους καταυλισμούς, δεν είναι κακά παιδιά, απλά δεν βρίσκουν γυναίκα..."

τί είπανε

Όλη αυτή η κατάσταση έχει ένα όνομα: Ρατσισμός· και φυσικά πίσω από αυτών κρύβονται συμφέροντα. Ανέκαθεν τα αφεντικά χρησιμοποιούσαν το ιδεολόγημα του ρατσισμού για να κρατάνε τους "από κάτω" διασπασμένους ώστε να διασφαλίζουν την ύπαρξη τους αλλά και την υποτίμηση ολόκληρων κοινωνικών κομματιών ώστε να εξασφαλίζουν την υπερεκμετάλλευση τους.

Μιλάνε για αντιαισθητική εικόνα· εμείς αντιαισθητικά βρίσκουμε τα εμπορικά κέντρα, τις διαφημίσεις, τους μπάτσους και την αποστειρωμένη εικόνα της πόλης.

Μιλάνε για ανασφάλεια, ανασφάλεια εμείς δεν νιώθουμε όταν περνάμε από καταυλισμούς τσιγγάνων, ανασφάλεια μας προκαλεί η ανεργία, οι εξακριβώσεις στοιχείων, το πρωινό της δευτέρας (και κάθε εργάσιμο πρωινό) και κάθε απαίτηση για ένταση της επιτήρησης.

Μιλάνε για Βρωμιά· Βρώμικα είναι τα σκατά που έχουν στο κεφάλι τους οι ρατσιστές.

Μιλάνε για απαξίωση της ιδιοκτησίας τους· εμάς μας απασχολεί η καταστροφή του συστήματος που βασίζεται στην ιδιοκτησία...

τί κάνανε

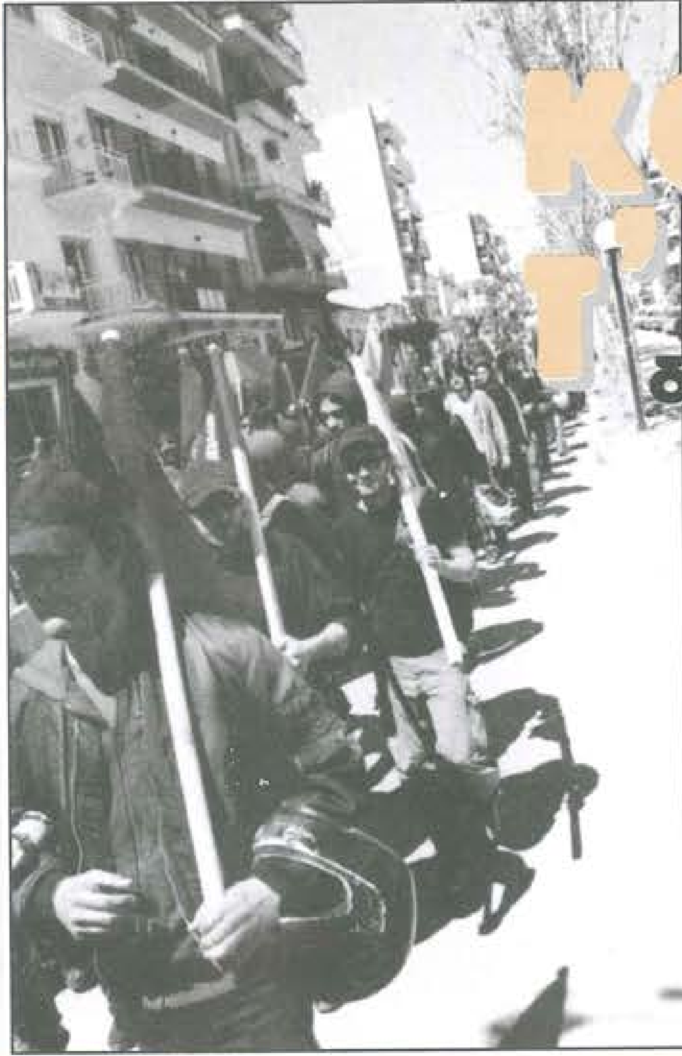
Μπορεί κανείς να πει πως εκείνη η μικρή διαδήλωση πέρασε απαρατήρητη;

Πάντως ο πρόεδρος του "εξωραϊστικού συλλόγου Μακρυγιάννη" έσπευσε να δηλώσει προς πάσα κατεύθυνση ότι "δεν είναι ρατσιστής"· κι αυτό μιλάει από μόνο του.

Πάντως αυτή η διαδήλωση συζητιέται ακόμη στην Πάτρα, ως άποψη και ως πρακτική· κι αυτό μιλάει από μόνο του.

Οι ρατσιστές φαίνονται δυνατοί όταν δρουν εν κενώ. Αλλά πολλές φορές αρκεί μια μικρή δυναμική μειοψηφία για να καταδειχθούν ως αυτό που είναι, για να φοβηθούν, για να λουφάξουν. Δε λέμε ότι εκείνη η μικρή διαδήλωση έκανε τέτοιο κατόρθωμα. Λέμε όμως ότι θα μπορούσε να είναι ένα πρώτο βήμα.

Η συνείδηση των πράξεών μας και του αληθινού τους βάρους*· αυτό είναι το πρωταρχικό. Παντού και πάντα.*

κάτω από τ' αυλάκι

διαδήλωση στην Κόρινθο

Αναμφισβήτητα, ο τοπικός τύπος της Κορίνθου έχει να διεκπεραιώσει τις δικές του δουλειές. Τσαντάκιας δρα στο καζίνο του Λουτρακίου, η τοπική οργάνωση της Νέας Δημοκρατίας θέλει να διαγράψει ιστορικό της στέλεχος, ο πρόεδρος των Κορίνθιων κρεωπολών απαντά σε συκοφαντίες για νοθεία και ο τοπικισμός μαστίζει τις σχέσεις Λουτρακίου Ισθμίων... Με λίγα λόγια, η κοινωνία της Κορίνθου και των γύρω περιοχών, σφύζει από (ταξική) ζωή. Που χρόνος για να ασχοληθεί ο τοπικός τύπος με τους ακροδεξιούς της Κορίνθου!

Παρόλ' αυτά, τη Μεγάλη Τρίτη, οι κορινθιακές εφημερίδες αναγκάστηκαν να επιστρατεύσουν ορισμένες από τις πλέον ταλαντούχες γραφίδες τους για να καλύψουν μια αντιφασιστική πορεία. Διατηρούμε τη σύνταξη του πρωτοτύπου για να μείνει στην ιστορία:

... Οι αστυνομικοί απλά παρακολουθούσαν διακριτικά την πορεία...
Καταλαβαίνετε αν είχαν έρθει με άγριες διαθέσεις τί θα γινόταν...
Εκατόν πενήντα κουκουλοφόροι με ρόπαλα στα χέρια θα μπορούσαν να διαλύσουν τη μισή Κόρινθο αλλά δεν συνέβη τίποτα από όλα αυτά καθώς ήταν πολύ ήρεμοι...
Φυσικό ήταν όποιος τους έβλεπε στο κέντρο της Κορίνθου να πραγματοποιούν πορεία έβαζε άσχημες σκέψεις με το μυαλό του ότι ήρθαν για επεισόδια...
Ευχή όλων είναι το περιστατικό που συνέβη στο τέλος Γενάρη με την επίθεση στα δύο νεαρά άτομα στο κέντρο της Κορίνθου να ήταν και το τελευταίο.
Δεν υπήρχε λόγος να δοθεί συνέχεια γιατί τα αποτελέσματα θα ήταν δυσάρεστα για όλους.
[Εφημερίδα Σήμερα, 18/4/2006]

Δηλαδή, καλύτερα να σας τα πούμε εμείς που τα ξέρουμε από τα μέσα.

Λοιπόν, κόντρα στις απόψεις του τοπικού τύπου, οι ναζιστές της Κορίνθου υπάρχουν, είναι καμιά δεκαριά, κι όσο να 'ναι κουνιούνται. Τη μια βγαίνουν στην εθνική οδό και γράφουν τα τρελλά τους. Την άλλη φωνάζουν σύντροφους καραφλούς από την Αθήνα και βγαίνουν στον πεζόδρομο της Κορίνθου για κυνήγι μεταναστών. Οι ναζιστές της Κορίνθου διατηρούν γραφεία της Χρυσής Αυγής στο κέντρο της Κορίνθου (τα ανοίγουν οι σύντροφοι από την Αθήνα). Επίσης, (έκπληξη!) οι ναζιστές διατηρούν πολύ καλές σχέσεις με την αστυνομική διεύθυνση Κορινθίας. Οι ναζιστές της Κορίνθου υποτίθεται ότι εκδίδουν περιοδικό (Αντίδραση) όπου ισχυρίζονται -μεταξύ άλλων- ότι το κρανίο των μαύρων είναι στραβό, και δεν ξέρουμε πόσα αντίτυπα πουλάει.

Από την άλλη, παρόλη τη δεξιά της παράδοση, η Κόρινθος δεν είναι αυτό που θα λέγαμε φασιστούπολη. Η ιστορία της είναι ιστορία παράνομων ραδιοφωνικών σταθμών, ροκ νεολαίας και πάει λέγοντας. Σήμερα στην Κόρινθο υπάρχουν και δρουν αρκετοί ντόπιοι αντιρατσιστές και αντιφασίστες, δίχως να μετράμε τους φοιτητές που βρίσκονται σε άλλες πόλεις. Αυτή η ομάδα ανθρώπων έχει εκδώσει προκηρύξεις που μοιράστηκαν στην πόλη σε μεγάλο τιράζ,, έχει πραγματοποιήσει εκδηλώσεις με αντιρατσιστικό περιεχόμενο που μάζεψαν δεκάδες άτομα, με λίγα λόγια έχει μπει στο μάτι των ναζιστών της περιοχής.

Στις 31 Ιανουαρίου, πέντε από αυτούς τους αντιρατσιστές μοίραζαν για άλλη μια φορά προκήρυξη στον κεντρικό πεζόδρομο της Κορίνθου. Και δέχτηκαν επίθεση από τους ντόπιους ναζιστές που για την περίσταση είχαν φωνάξει και άλλους απ' την Αθήνα και είχαν φέρει και μια αλυσίδα. Κάποιοι από τους αντιρατσιστές πέρασαν για ράμματα από το τοπικό νοσοκομείο, αλλά δεν το έβαλαν κάτω. Αμέσως ενεργοποίησαν τις επαφές τους με άλλους αντιφασίστες από την Αθήνα και την Πάτρα, και ξεκίνησαν με τους ναζήδες έναν πόλεμο νεύρων.

Η Κόρινθος γέμισε με αντιφασιστικά συνθήματα, οι βραδυνές εξορμήσεις των ναζιστών απέκτησαν μια ειδική δυσκολία, και η τοπική κοινωνία ενημερώθηκε για το είδος της δράσης των φασιστών. Με λίγα λόγια δηλαδή τους βάλανε στο μάτι. Προς το παρόν δεν θα πούμε παραπάνω, καθώς η κατάσταση βρίσκεται σε εξέλιξη. Θα πούμε όμως ότι το Σάββατο 15 Απριλίου πήραμε λεωφορεία από την Αθήνα και κατεβήκαμε στην Κόρινθο για να συμμετέχουμε στην πορεία που διοργάνωσαν οι "αντιφασίστες και αντιφασίστριες πάνω και κάτω από τ' αυλάκι" στην πόλη της Κορίνθου· στη διαδήλωση επίσης συμμετείχαν πατρινοί, κορίνθιοι και λαμιώτες αντιφασίστες. Όπως φαίνεται και από τα δημοσιεύματα του τοπικού τύπου, η διαδήλωση ήταν εντυπωσιακή για τα δεδομένα της Κορίνθου και πιθανολογούμε ότι διάφορες μεριές ήδη συνιστούν στους ναζιστές να το σκεφτούν προτού ξανασηκώσουν το χέρι τους.

Αν ο μη γένοιτο δεν το σκεφτούν, ήδη τους ενημερώσαμε ότι θα τους πάρει και θα τους σηκώσει.

Το μέλλον θα δείξει.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙΣ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΕ ΑΝΕΜΕΛΙΑ ΚΑΙ ΖΑΜΑΝΦΟΥΤΙΣΜΟ

Ένα βράδυ πέρυσι τέτοιον καιρό, σύντροφοι έσβηναν ναζιστικά συνθήματα στην Εθνική Οδό στο ύψος της Κορίνθου όταν εμφανίστηκε περιπολικό:

Μπάτσος Α': Τί κάνετε εδώ;
Antifa: Ε, για κάτι συνθήματα...
Μπάτσος Α': Με μπογιά;
Antifa: Ε, δε γίνεται αλλιώς, θέλει μπογιά και πινέλο...
Μπάτσος Β' (μέσα από το περιπολικό): Πάμε ρε, δεν τους βλέπεις; Δικοί μας είναι!
Μπάτσος Α': Καλά παιδιά, συνεχίστε, αλλά να προσέχετε πού παρκάρετε μη γίνει κανα ατύχημα!

Οι σύντροφοι χρειάστηκαν κάμποση ώρα για να το καταλάβουν: Πρώτον, οι μπάτσοι της Κορίνθου δεν είχαν δει κανέναν να βγαίνει με μπογιές στην εθνική οδό δίχως να 'ναι φασίστας και μπερδεύτηκαν. Και δεύτερον, ο σύντροφος με το ρολό και τον κουβά ήταν εντελώς γλόμπος. Εννοούμε ότι δεν είχε μαλλιά· του είχαν πέσει με το φυσικό τρόπο...

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΛΟ ΡΩΤΗΜΑ:

Είναι δυνατόν στην Κόρινθο να συμβαίνουν ναζιστικές δολοφονικές επιθέσεις;

Είναι δυνατόν είκοσι καθαρματάκια να ασκούν βία σε μια πόλη εβδομήντα χιλιάδων κατοίκων;

Είναι δυνατόν αυτά τα καθαρματάκια να φέρνουν φασίστες από την Αθήνα, την Τρίπολη και την Καλαμάτα για "σαφάρι μεταναστών" στον πεζόδρομο;

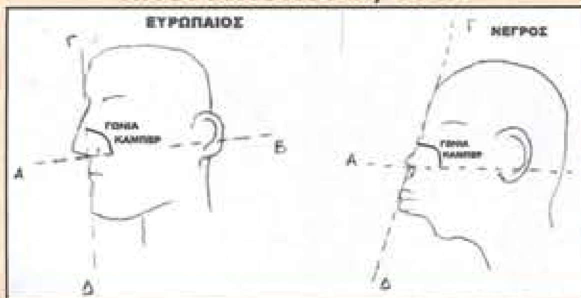
Είναι δυνατόν η πόλη στα καλά του καθουμένου να μετατραπεί σε φωλιά νεοναζί;

ΕΜΕΙΣ ΛΕΜΕ ΟΧΙ!

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΑ ΣΩΒΡΑΚΑ!

αντιφασίστες κι αντιφασίστριες
πάνω και κάτω από τ' αυλάκι

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ, 1781

Και μια αναδημοσίευση από το έντυπο των ναζήδων (Αντίδραση #3, 9/2005) για να καταλάβετε περί τίνος πρόκειται. Το άρθρο έχει τίτλο "Ανθρωπολογία" και έχει στόχο "να αντιληφθεί έμπρακτα ο αναγνώστης για ποιους λόγους η λευκή φυλή είναι η ανώτερη που υπάρχει στο ανθρώπινο είδος, καθώς και γιατί οι νέγροι είναι η πλέον αντιπαθητική φυλή για τους φυλετιστές". Λοιπόν:

"η γωνία του Κάμπερ" σχηματίζεται με δύο ευθείες: η μία (ΓΔ) είναι αυτή που φέρεται από τα χείλη προς το μέτωπο και η δεύτερη (ΑΒ) είναι εκείνη που φέρεται από το ρουθούνι και περνά από την τρύπα του αυτιού. Ο ίδιος ο Κάμπερ έγραψε: *"Τα δύο άκρα αυτής της γραμμής του προσώπου είναι από 70 μέχρι 100 μοίρες (από το νέγρο μέχρι τον αρχαίο Έλληνα). Κάντε τη μικρότερη από 70 μοίρες και θα έχετε έναν ουρακουτάγκο ή έναν πίθηκο"*...

Χαρακτηριστικό το γεγονός ότι έχει αποδειχθεί πως σπουδαίες προσωπικότητες όπως ο Μέγας Αλέξανδρος είχαν πολύ μεγάλη γωνία τύπου Κάμπερ στο κρανίο τους...

Όπως πληροφορούν οι ναζήδες τους φιλομαθείς αναγνώστες τους, αυτός ο Κάμπερ (1722-1789) ήταν "Δανός ανατόμος και φυσιοδίφης" που "αποκάλυψε τη σχέση της θέσης του μετώπου ως προς τα χείλια -όταν αυτό παρατηρείται από τα πλάγια- με το βαθμό της ομορφιάς και της ευφυΐας που χαρακτηρίζει το άτομο"...

bonus: εξαμίλια κορινθίας

Τί ωραία! Παρά τις κούφιες ρητορίες περί δημογραφικού προβλήματος, η αγνή Ελληνική επαρχία σφύζει από ζωή!

Τα Εξαμίλια Κορινθίας για παράδειγμα: Αυτή η γραφική πολίχνη, δεν είναι μόνο το μέρος όπου η ναζιστική νεολαία της Κορίνθου πίνει τις μπύρες της. Είναι ταυτόχρονα το μέρος όπου οι καλοί δάσκαλοι χωρίζουν με το ζόρι τα παιδιά των τσιγγάνων από τα ελληνάκια ήδη από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού. Είναι επίσης μέρος όπου ανθεί η καταναγκαστική πορνεία, η παραγωγή ναρκωτικών και τα λοιπά και τα λοιπά, πάντα με την αγαστή συνεργασία της ελληνικής αστυνομίας.

Προσέχτε εδώ παλιομουντρούβαλοι, μπας και καταλάβετε πως λειτουργεί το ελληνικό οικονομικοπολιτισμικό θαύμα: *Ο εν λόγω πανελλαδικής εμβέλειας οργανισμός εγγυάται τη στενή οικονομική και σεξουαλική συνεργασία της περιοχής με άλλες εξίσου ζωηρές περιοχές της χώρας μας, όπως ο Πύργος, η Καλαμάτα και πάει λέγοντας, κι έτσι το λεγόμενο δημογραφικό και οι συνέπειές του ξεπερνιούνται με ευκολία!* Θα βάζαμε σχετικά αποσπάσματα από τον ημερήσιο τύπο, αλλά θα γινόμασταν βαρετοί, άσε που δε χωράνε.

Ως άμεση συνέπεια όλης αυτής της κατάστασης, η στάση του λεωφορείου απ' όπου τα παιδάκια των Εξαμιλίων κινούσαν κάθε πρωί για να πάνε στο σχολειό έγραφε "SS" και είχε πάνω κάτι σβάστικες.

Επίσης, η ταμπέλα που κατηύθυνε τους μουσικόφιλους προς το "θέατρο Μίκης Θεοδωράκης" ήταν διακοσμημένη όπως φαίνεται στη φωτό 2, προφανώς από οπαδούς του Μάνου Χατζιδάκη, ή έστω του βρωμοδεξιού Σταύρου Ξαρχάκου.

Οι τσιμεντόλιθοι στα γύρω χωράφια εξάλλου, είχαν πάρει φωτιά:

"Έξω οι γύφτο!"

"Ζήτω ο Χίτλερ!"

"Θάνατος στους Αλβανό!"

Κι όμως! Αυτή η ποιητική μίξη του πληθυντικού με τον ενικό, αντάξια των καλύτερων στιγμών του υπερρεαλιστή Νίκου Εγγονόπουλου και πολύτιμη πολιτισμική κληρονομιά της χώρας, φαίνεται πως ενόχλησε κάποιους αγράμματους. Τα υπ' όψη μίσθαρνα όργανα του μαρξιστικού παρακράτους κατέφτασαν στα Εξαμίλια μια Παρασκευή πρωί και δεν άφησαν σβάστικα για σβάστικα και στόχο για στόχο.

Οι κάτοικοι των Εξαμιλίων παρακολουθούσαν λες και έβλεπαν τίποτα πράσινα ανθρωπάκια, με την εξαίρεση ενός παππού:

-"Ε! γιατί λερώνετε;"

-"Δε λερώνουμε, σβήνουμε φασιστικά συνθήματα"

-"Α! Εντάξει!"

Ναι αγαπητοί αναγνώστες! Τέτοιες πλούσιες συζητήσεις εξακολουθούν να διεξάγονται με κάθε ευκαιρία στα Εξαμίλια, σε πείσμα όσων μιλούν για μαρασμό της ελληνικής επαρχίας! Ελπίζουμε στο μέλλον να πολλαπλασιαστούν!

1 Τα σκυλάδικα με τα SS τί σχέση έχουν;

2 Το παραξηλώσανε οι οπαδοί του Χατζιδάκη.

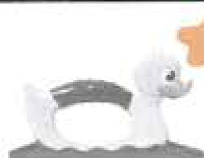
3 Αντιφασίστες περιμένουν το λεωφορείο.

4 Η πολιτισμική κληρονομιά της χώρας δέχεται επίθεση

μήπως είναι λίγο φασίστες;

ακροδεξιές εκδηλώσεις στην ελλάδα και διεθνώς

Λοιπόν, επειδή ρωτάνε διάφοροι, το σήμα της στήλης είναι ένα σφουγγάρι σε σχήμα πάπιας που βρήκαμε στο internet (κάνει δέκα ευρώ, παραγγελία με πιστωτική κάρτα). Ο ερασιτέχνης γραφίστας του περιοδικού, θεώρησε το συγκεκριμένο σφουγγάρι εξόχως συμβολικό και ταιριαστό για τη συγκεκριμένη στήλη, γιατί διάφοροι φασίστες κάνουν λέει την πάπια και ξεπλένονται. Μετά πήγε και βρήκε και κάτι μπουρμπουλήθρες. Αυτές λέει συμβολίζουν το εφήμερο κιτς που χαρακτηρίζει πολλές εκφάνσεις των κρυφοφασιστών, άσε που κολλάνε και με το σφουγγάρι...

Γι' αυτό θα 'ναι μια ζωή ερασιτέχνης.

μεταξύ σταχτοπούτας και μικρής ολλανδέζας

Δώστε βάση σε τούτη την ιστορία σύγχρονης σταχτοπούτας:

Η Αγιάν Χιρσί Αλί είναι μαύρη και κατάγεται από τη Σομαλία. Κάποια στιγμή ζήτησε πολιτικό άσυλο στην Ολλανδία, και η ολλανδική κοινωνία, γνωστή και ως "κοινωνία της ανοχής", την αγκάλιασε με στοργή. Πράγματι, παρά το χρώμα και το φύλο της, τα πολλά ταλέντα της Χιρσί Αλί αναγνωρίστηκαν άμεσα, και γρήγορα έγινε βοηθός του γνωστού Ολλανδού σκηνοθέτη Τεό βαν Γκογκ. Μάλιστα ήταν τόση η εκτίμηση του βαν Γκογκ προς το πρόσωπό της, που άφησε τη Χιρσί να γράψει το σενάριο για την ταινία του "Παράδοση", (μάλλον μεγάλη καλλιτεχνική επιτυχία του ολλανδικού σινεμά).

Έλα όμως που η ταινία ήταν ακροδεξιά, όπως και ο βαν Γκογκ και η Χιρσί Αλί! Έλα που η ταινία καταφερόταν με λύσσα εναντίον των μουσουλμάνων της Ολλανδίας και του Ισλάμ! Έλα που ο Τεό βαν Γκογκ κατέληξε δολοφονημένος με μαχαίρι! Η δολοφονία του Βαν Γκογκ αποδώθηκε σε "φανατικό ισλαμιστή" και ακολουθήθηκε από γενικό πογκρόμ εναντίον των μουσουλμάνων που ζουν και δουλεύουν στην Ολλανδική κοινωνία της ανοχής, στην οποία καθώς φαίνεται κάποια πράγματα δεν γίνονται ανεκτά.

Κανένα πρόβλημα για τη Χιρσί Αλί, που καθώς φαίνεται είχε την τύχη να είναι ένας πολύ ικανός άνθρωπος σε μια χώρα που αναγνωρίζει το ταλέντο όταν το βλέπει. Η Χιρσί εκμεταλλεύτηκε τη δολοφονία του φίλου και αφεντικού της για να εκλεγεί βουλευτής με το ακροδεξιό κόμμα VVD, μπήκε στην ολλανδική βουλή και από εκεί συνέχισε να καταδικάζει το Ισλάμ, τους ισλαμιστές και το μαύρο προλεταριάτο της Ολλανδίας, που είναι περίπου το ίδιο πράγμα.

Και τώρα το τελευταίο μέχρι στιγμής επεισόδιο: Η αίτηση πολιτικού ασύλου της Χιρσί Αλί (μην το ξεχνάμε: μετανάστρια) αποδείχτηκε πως περιείχε ψευδείς δηλώσεις. Αυτό είχε ως συνέπεια -ή πάει ανάποδα; ποιος ξέρει...- η Χιρσί Αλί να τα τσουγκρίσει με την Ρίτα Βέρντονκ, την ολλανδή "υπουργό μετανάστευσης" (και ο νοών νοείτω), επίσης ακροδεξιά του VVD και επίσης γυναίκα, αν και λευκή σαν το ολλανδικό γάλα. Η Ρίτα Βέρντονκ δήλωσε την πρόθεσή της να ανακαλέσει το διαβατήριο της Χιρσί Αλί, ώστε να μάθει κι αυτή πως ούτε η κοινωνία της ανοχής δεν ανέχεται πλέον να λες ψέμματα σε θέματα μετανάστευσης.

Και πάλι μικρό το κακό για τη Χιρσί: αμέσως οι εσωκομματικοί της υποστηρικτές ξεσπάθωσαν και "άσκησαν ισχυρές πιέσεις" στην υπουργό μετανάστευσης προκειμένου να ανακαλέσει. Φαίνεται μάλιστα πως οι πιέσεις ήταν τόσο ισχυρές που η Ρίτα υποσχέθηκε πως "θα επανεξετάσει" το ζήτημα.

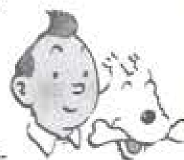
Μπερδευτήκατε; Να σας ξεμπερδέψουμε: Μαύρη, γυναίκα και ακροδεξιά γράφει το σενάριο ακροδεξιάς ταινίας. Ο σκηνοθέτης δολοφονείται, και η ίδια -carpe diem- βάζει υποψηφιότητα για βουλευτής με ακροδεξιό κόμμα. Το κόμμα ακολουθεί αντιμουσουλμανική αντιμεταναστευτική πολιτική (στην Ολλανδία είναι ακριβώς το ίδιο), συνεπώς πάει καλά, η μαύρη φασίστρω παίρνει πολλούς πολλούς ψήφους και εκλέγεται. Αποκτά δύναμη και μέσα στο κόμμα, τόση που οι εσωκομματικοί της αντίπαλοι προσπαθούν να την πετάξουν έξω από την Ολλανδία με πρόσχημα την άτυπη αίτηση ασύλου της. Είναι όμως αργά. Η μαύρη χουντάλω έχει παρκάρει για τα καλά μέσα στην ολλανδική άκρα δεξιά, και οι καλοθελητές αποτυχαίνουν πανηγυρικά.

Η ιστορία είναι λοιπόν απλούστατη. Αυτό που την κάνει περίπλοκη, είναι το χρώμα και οι πεποιθήσεις των εμπλεκόμενων και των θυμάτων τους. Ο μόνος που μπορεί να μπερδευτεί εδώ είναι κάποιος που όποτε ψάχνει για ναζιστές κοιτάει για σβάστικες και άριους που κυνηγάνε Εβραίους. Αλλά οι σβάστικες και οι άριοι είναι παλιά, πολύ παλιά ιστορία. Τόσο παλιά που ο σημερινός φασισμός μπορεί να πατάει πάνω της όποτε επιθυμεί να μεταμφιεστεί σε "πολυπολιτισμικότητα". Τόσο παλιά που οι σημερινοί φασίστες μπορούν να τη χρησιμοποιούν ως επιχείρημα για να κυνηγήσουν τα νέα τους θύματα.

Κατά τα άλλα, το μεγαλύτερο πρόβλημα της Χιρσί Αλί αυτή τη στιγμή είναι ότι τη διώχνουν από το σπίτι της. Οι γείτονες μάζεψαν υπογραφές για να τη διώξουν γιατί θεωρούν πως η παρουσία της τους καθιστά στόχο τρομοκρατικής επίθεσης από "φανατικούς ισλαμιστές τρομοκράτες". Ούτε κι αυτό είναι παράξενο. Κάτι άλλοι καλοί και ανεκτικοί Ολλανδοί πολίτες κλήθηκαν σε πρόσφατο δημοσίευμα να αποφανθούν κατά πόσο τους ενοχλεί ένας λευκός Ολλανδός μηχανικός που παντρεύτηκε δύο γυναίκες και μένει δίπλα τους. "Καθόλου" ήταν η απάντηση. "Ο καθένας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει... αφού δεν είναι μουσουλμάνος". Οι δύο γυναίκες του μηχανικού φέρουν τατουάζ και σκουλαρίκια στη μύτη.

Η ιστορία (εκτός από τον πολυγαμικό μηχανικό) είναι από την Καθημερινή 17-18/5/2006.

κι ο τεντέν φασίστας ήτανε

Μιας και είμαστε εκεί, ας αναφέρουμε ότι δίπλα στην ανεκτική Ολλανδία βρίσκεται μια άλλη επίσης ανεκτική χώρα που λέγεται Βέλγιο. Πρόσφατα στο Βέλγιο δύο μη Βέλγοι (unBelgian) δεκαεφτάχρονοι μαχαίρωσαν ένα συνομήλικο Βέλγο για να του πάρουν το iPod. Το αποτέλεσμα ήταν, μέχρι να πιαστούν οι δεκαεφτάχρονοι, ολόκληρος ο βελγικός τύπος να αποδίδει το γεγονός σε Μαροκινούς μετανάστες και να ζητά επί πίνακι την κεφαλή όλων των Μαροκινών του κόσμου. Πιθανόν ενάντια στη θέληση της οικογένειάς του, η κηδεία του Βέλγου πιτσιρικά μετατράπηκε σε ρατσιστικό συλλαλητήριο με τη συμμετοχή 80.000 Βέλγων. Όλ' αυτά προτού αποκαλυφθεί ότι οι δράστες ήταν δύο Πολωνοί πιτσιρικάδες (ενώ αν δεν ήταν...).

Αντιρατσιστική πορεία στο Βέλγιο μετά το αμόκ του μικρού ναζιστή. Από τις ρατσιστικές αντιμαροκινές κηδείες φωτό δεν έχουμε.

Λίγες μέρες μετά, ένας δεκαοχτάχρονος Βέλγος νεοναζί αποδείχθηκε πως πίστευε στ' αλήθεια τις μαλακίες που έγραφε στα μπλουζάκια του, πράγμα που εμείς υποστηρίζουμε πως συμβαίνει με όλους τους νεοναζί και δε μας πιστεύουνε. Το άξιο τέκνο του Βελγίου αγόρασε ένα κουμπούρι, βγήκε στο δρόμο και πυροβολούσε όποιον σκούρο βρήκε μπρος του. Πρόλαβε να σκοτώσει μια νταντά από την Αφρική, το μικρό που είχε υπό τη φροντίδα της και να τραυματίσει μια μετανάστρια από την Τουρκία. Προφανώς πρόκειται για μεμονωμένο έργο παράφρονα. Όπως άλλωστε και ο εκτροχιασμός του Καζάκου, που ως γνωστόν δεν είχε καμία σχέση με το Πογκρόμ της τετάρτης Σεπτέμβρη (απείχαν κάπου πέντε χρόνια· αλήθεια).

Σύμφωνα με τα τελευταία νέα, η Χιρσί Αλί βρήκε δουλειά σε αμερικανικό ακροδεξιό think tank. Εκεί, ελεύθερα και δίχως προκαταλήψεις, θα αναπτύξει τις ιδέες της σχετικά με το Ισλάμ και το ρόλο τις γυναίκας...

άνθισε το λελούδο

Μαροκινοί στο Βελγικό στόχαστρο, μουσουλμάνοι γενικώς και αορίστως στο Ολλανδικό... Ευτυχώς που εμείς ζούμε σε πολιτισμένη χώρα! Πράγματι, κουβέντα για μουσουλμάνους εδώ, ενώ σύμφωνα με τους αγαθούς συμπατριώτες μας, οι μόνοι που είναι για κλωτσιές είναι οι Αλβανοί εργάτες. Πολύ ωραία! Μόνο που αν κοιτάξει κανείς καλύτερα μπορεί και να δει κάποια ύποπτα σταγονίδια αντιμουσουλμανικού ρατσισμού να ίπτανται πάνω από τη χώρα, θαμπώνοντας ως και το καθάριο αντιρατσιστικό κρύσταλλο που λέγεται βουλή των Ελλήνων!

Για τη μειονότητα της Θράκης που δεν είναι Τουρκική κι ας λέει ό,τι θέλει, τα λέμε αλλού. Εν τω μεταξύ, οι απαχθέντες Πακιστανοί κατέθεσαν μήνυση εναντίον του Βουλγαράκη, και αμέσως ανέλαβε την υπεράσπισή του ο Βύρωνας Πολύδωρας. Όπως θα θυμάστε, αυτόν τον τύπο τον είχαμε και στο προηγούμενο τεύχος, να λέει πως ο κόσμος του είναι "ένας ανθόκηπος με πολλά λουλούδια", ένα από τα οποία είναι και ο ΚΚΕς Κώστας Ζουράρις. Δώστου δώστου λίπασμα λοιπόν, να τί φύτρωσε καταμεσής στον κήπο, και μάλιστα εν ώρα συνεδρίασης της Βουλής: "Ξέρετε σε τί σπορ επιδίδονται οι Πακιστανοί; Στο σπορ της αρπαγής, της απαγωγής!". Προφανώς εννοούσε ότι, αφού το προηγούμενο καλοκαίρι η Ελληνική αστυνομία "άρπαξε και απήγαγε" δυο χιλιάδες Πακιστανούς εργάτες για ανάκριση και ξύλο, η Πακιστανική κοινότητα έγινε εξπέρ στο εν λόγω σπορ...

Το ξέρουμε· δεν είναι για πλάκα αυτά τα πράγματα. Πάρτε το κι αλλιώς όμως: Η πλάκα είναι το τελευταίο καταφύγιο του ανίσχυρου -από την απελπισία πολύ καλύτερο, από την αδιαφορία πολύ προτιμότερο.

και η επαναπροώθηση πώς γίνεται μίστερ;

Καλά λοιπόν, σοβαρεύουμε. Ένα άλλο στοιχείο χλωρίδος κοντινό στον κήπο του Πολύδωρα, ο Γιάννης Βαρβιτσιώτης, εξέδωσε πρόσφατα βιβλίο με τίτλο "η μεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης". Εκεί, αφού στοχάζεται επί μακρών, καταλήγει ότι "η λύση κλειδί για το πρόβλημα της μετανάστευσης" είναι "η συστηματική επαναπροώθηση" των μεταναστών. Δηλαδή οι θρυλικές μπάτσικες "σκούπες" που δουλεύτηκαν μια χαρά καθόλη τη δεκαετία του '90.

Να πούμε κάτι σύντομα και μπορεί άλλη φορά να το πούμε με παραπάνω λόγια: οι σκούπες (ή αλλιώς επαναπροώθηση) δεν γίνονται λόγω της κακίας των μπάτσων (αυτή είναι άλλο κεφάλαιο). Το πραγματικό ζητούμενο της "επαναπροώθησης", είναι η οργανωμένη δημιουργία μιας κυκλικής μεταναστευτικής κίνησης που ρίχνει ακόμη περισσότερο τα μεροκάματα των μεταναστών. Όταν κάποιος δεν προλαβαίνει να μείνει σε μια ξένη χώρα περισσότερο από ένα χρόνο, πώς να μιλήσει, τί να καταλάβει και τί να ζητήσει; Ότι οι σκούπες εγκαταλείφθηκαν ως μαζικό φαινόμενο, δε σημαίνει ότι η διαδικασία δεν συνεχίζει να υπάρχει. Αρκεί να δει κανείς τις μονάδες ΟΠΚΕ που τη στήνουν κάθε πρωί στην Πατησίων για να βουτάνε εργάτες που πάνε στη δουλειά με το λεωφορείο...

Ανοίγουν οι δουλειές.
Όποιος προλάβει να διοριστεί, πρόλαβε

η βασιλεία του αντιχρίστου

"Ας μην προδίδουμε άλλο την Πίστη μας και τους ηρωϊκούς αγώνες των ενδόξων προγόνων μας οι οποίοι θυσιαστήκανε για τον Χριστόν και την Πατρίδα. Καιρός είναι του λαλείν!
Εδώ δεν πρόκειται πλέον για ελευθερία έκφρασης της τέχνης, αλλά για κατάφωρη ανομία, ασυδοσία και βλασφημία κατά του Λυτρωτού μας Κυρίου Ιησού Χριστού. Ας μη μείνουμε αδρανείς και γίνει η αδράνειά μας αυτή αιτία εγκατάλειψης από τον ζώντα Θεόν. Ας γίνουμε μάρτυρές Του, για να ομολογήσει και Αυτός για μας στον Ουράνιο Πατέρα Του κατά τη φοβερή μέρα της Δευτέρας Παρουσίας Του".

Αυτό είναι το κατακλυσμιαίο φινάλε της προκήρυξης της Αγωνιστικής Επιτροπής Ορθόδοξων Χριστιανών (Αιόλου 94 4ος όροφος, Ομόνοια, 210-5220741) ενάντια στην ταινία "ο κώδικας Da vinci". Όποιος ανακαλύψει τον κανόνα με τον οποίο οι εν λόγω φρενοβλαβείς βάζουν τα κεφαλαία, να μας γράψει γιατί εμείς δεν τον βρίσκουμε.

Ξανασοβαρεύουμε. Οι Παλαβιάρηδες Χριστιανοί κάνουν πως δεν το ξέρουν, αλλά όσο να 'ναι, μοιράζονται και κάποια κοινά με τους Εκατοντάδες Χιλιάδες Έλληνες Θεατές και Αναγνώστες του "Κώδικα Ντα Βίντσι". Εκτός που είναι όλοι τους Χριστιανοί Ορθόδοξοι (καλά το πάμε με τα κεφαλαία;), είναι όλοι τους περισσότερο από πρόθυμοι να πιστέψουν πως η ανθρώπινη ιστορία προχωράει (υπο)κινούμενη από συνωμοσίες και μεταφυσικές. Και είναι όλοι τους έτοιμοι να αγνοήσουν την ύπαρξη οποιασδήποτε συλλογικής -πόσο μάλλον ταξικής-υποκειμενικότητας αποδίδοντας το μαύρο ριζικό τους -ή την καλή τους "τύχη"- σε ανώτερες και ανεξέλεγκτες δυνάμεις. Τέτοιες γενικές ροπές προς τη μεταφυσική και τη συνωμοσιολογία βρέθηκαν ιστορικά στη βάση κάθε φασισμού με πρώτο και καλύτερο το γερμανικό ναζισμό. Και είναι αρκούντως τρομακτικό: Οι θεατές του "κώδικα" είναι πολύ περισσότερο επίκαιροι, πολύ περισσότερο επικίνδυνοι και γενικώς πολύ περισσότεροι από τους βλαμμένους χριστιανούς. Είναι ήδη παγκόσμιο κίνημα που συνταράσσει τις ανεπτυγμένες κοινωνίες. Και δεν το 'χει πάρει χαμπάρι κανένας (εκτός από εμάς! Και μόνο με ένα ευρώ!).

μειονότητα, θράκη δημοκρατία, ιστορία

και άλλες λέξεις ωραίες κι ελληνικές

"Αν τελικά πάμε σε αυτόνομους καθόδους θα γυρίσουμε 15 χρόνια πίσω" είπε στέλεχος της μειονότητας σχετικά με το θέμα που δημιουργήθηκε γύρω από την υποψηφιότητα Γκιούλ καρά-χασάν για την υπερνομαρχία ξάνθης-καβάλας-δράμας. Αυτό το "15 χρόνια πίσω" ήταν για τους γνώστες του θέματος. Αν πάντως καταδεχτεί να το ψάξει κανείς, θα δει ότι το 1990 μόλις είχε γίνει πογκρόμ εναντίον της μειονότητας στην Κομοτηνή, η ρατσιστική τρομοκρατία βασίλευε και η κατάσταση της μειονότητας ήταν εκείνη των ελεύθερων πολιορκημένων.

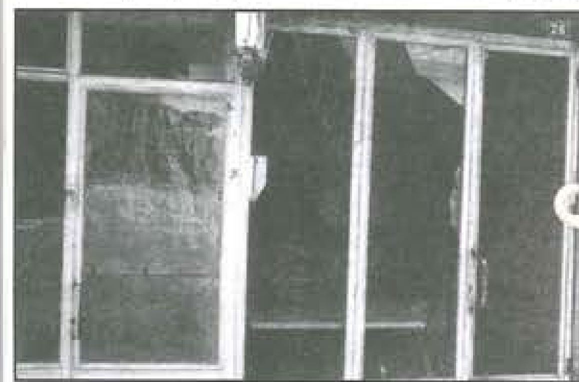
Χρειάστηκαν πέντε ακόμη χρόνια τρομοκρατίας προτού το Ελληνικό κράτος πάρει την "ιστορική" απόφαση για την "άρση των διακρίσεων εις βάρος της μειονότητας". Αυτή η σημαντική μεταστροφή της ελληνικής κρατικής πολιτικής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην απόφαση του ελληνικού κράτους "να τα βρει" με την τουρκία και πραγματοποιήθηκε στα τέλη '95, αρχές '96. Τότε ήταν που το στραπάτσο των Ιμίων έδειξε στο ελληνικό κράτος ότι η επιθετική πολιτική με στόχο τον διαμελισμό της Τουρκίας δεν ήταν πλέον η δέουσα. Η περίοδος της ελληνοτουρκικής φιλίας εγκαινιάστηκε μετά βαΐων και κλάδων και επισφραγίστηκε λίγο αργότερα με το συμβολικό γεγονός της παράδοσης του Οτσαλάν στην Τουρκία.

Οι Τούρκοι της Δ.θράκης ήταν ανέκαθεν αγρότες που οδηγήθηκαν σταδιακά στην προλεταριοποίηση ήδη από την εποχή της βενιζελικής κυβέρνησης όπου με νόμο τους απαγορευόταν να αποκτούν νέους τίτλους ιδιοκτησίας. Μέχρι το 1995 πολλοί από αυτούς ζούσαν σε περιοχές περιφραγμένες με μπάρες που τους απαγόρευαν την είσοδο και την έξοδο μετά τις 8 το βράδυ. Ήταν εγκλωβισμένοι στα χωριά τους, στα γκέτο που τους είχε φτιάξει το ελληνικό κράτος. Κι αυτή η ιστορία καταπίεσης ξεκινάει από παλιά.

Το 1959 συστάθηκε από τον τότε ΥΠΕΞ Ευάγγελο Αβέρωφ παρακρατικό επιτελείο-κεντρικό όργανο σχεδιασμού (ΣΣΘ) της μειονοτικής πολιτικής στη θράκη στο οποίο συμμετείχαν εκτός των άλλων ο ανώτερος διοικητής χωροφυλακής, ένας "εκπρόσωπος" του ΓΕΕΘΑ και ένας "εκπρόσωπος" της ΚΥΠ. Το συγκεκριμένο επιτελείο λειτούργησε μέχρι το 1969 και η κορυφαία του κίνηση ήταν η ενεργοποίηση ενός προγράμματος μεταξικής εμπνεύσεως για την "εξαγορά μουσουλμανικών γαιών". Αυτή η εξαγορά δρομολογήθηκε το 1966 με στόχο τη "δημογραφική θωράκιση" της θράκης και μεσοπρόθεσμα την εκδίωξη της μειονότητας. "Θα φύγουν οι τούρκοι καθ' οιονδήποτε τρόπο τους αγοράσωμεν την γην των", έλεγε το ΣΣΘ εν έτει 1967. Το συγκεκριμένο όργανο εφάρμοσε επίσης μια σειρά από περιοριστικά μέτρα, όπως το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να χτίσουν σπίτια, να επεκτείνουν τα παλιά, να πάρουν δάνεια ή να εκδώσουν άδειες άσκησης επαγγέλματος.

Οι πράξεις βίας, εκτός από την μορφή κρατικών τακτικών και πολιτικών εκφράστηκαν μέσω του στρατιωτικού μηχανισμού που επενέβαινε πάντα όταν χρειαζόταν. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα έλαβε χώρα το 1979, με το τουρκικό "ερευνητικό σκάφος" ονόματι Χώρα να δίνει το έναυσμα για ένα παρα λόγο θερμό επεισόδιο. Τότε οι έλληνες φαντάροι

πογκρόμ '89

Αριστερά: Καταστήματα σε μειονοτικές περιοχές μετά το πογκρόμ του 1989. Τα δύο επάνω -ιδιοκτησίας μειονοτικών- διακρίνονται από τις πέτρες που έχουν φάει. Το κάτω -ελληνικής ιδιοκτησίας- διακρίνεται από τα ελληνικά σημαιάκια στη τζαμαρία. Τα αυτοκόλλητα ελληνικά σημαιάκια χρησιμεύσαν για να μαρκάρονται τα καταστήματα που δεν ήταν για σπάσιμο. Αυτό φυσικά σημαίνει πως το πογκρόμ ήταν αναμενόμενο...

Λόγια μεγάλων ανδρών

Όργανο σχεδιασμού (ΣΣΘ)

"Οι ημέτεροι [ενν. οι ελληνικής εθνικότητας] ***το Μουσουλμανικόν στοιχείον το αντιμετώπιζαν ως στοιχείον εκμεταλλεύσεως, οικονομικής και πολιτικής,*** *και ουδέποτε ως πρόβλημα. Ευτυχώς ήδη διακρίνονται ανησυχίαι" (4.2.66).*

είχαν μαζέψει όλους τους τούρκους της Κομοτηνής στο εθνικό στάδιο και τους σημάδευαν στα κεφάλια με τα όπλα εν αναμονή των εξελίξεων.

Παρόμοια μεταχείρηση της μειονότητας έχουμε και το 1984, επί του σοσιαλιστή Ανδρέα Παπανδρέου. Τότε, μετά την ανακύρηξη της δημοκρατίας βορείου Κύπρου, η ελληνική κυβέρνηση πήρε σειρά μέτρων εις βάρος της μειονότητας ως αντίποινα. Συγκεκριμένα αποφάσισε τη διάλυση όσων σωματείων έφεραν το επίθετο "τουρκικός" (το ζήτημα αυτό ήταν πάντα έωλο και χρήσιμο εργαλείο για το ελληνικό κράτος, αφού τη δεκαετία του '50 το ίδιο πρόκρινε τη χρήση του όρου "τουρκικός"). Αυτή η ιστορία κρατάει μέχρι και σήμερα. Η τελευταία της πράξη ήταν η διάλυση του σωματείου "τουρκική ένωση ξάνθης" τον ιανουάριο του 2005 επειδή "προσβάλλει εντόνως την δημόσια τάξη και εθνική ασφάλεια και εγείρει ανύπαρκτο μειονοτικό πρόβλημα τούρκων".

Αλλά τη δεκαετία του '80, ο Αντρέας δεν ήταν ο μοναδικός σημαντικός Έλλην. Σημαντικό ρόλο στην περιοχή έπαιξε και ο μητροπολίτης Μαρώνειας και κομοτηνής Δαμασκηνός (συγγραφέας του "η συμβολή της τοπικής εκκλησίας στην αντιμετώπιση των εθνικών προβλημάτων στη Θράκη"). Αυτός ο θεοφοβούμενος άνθρωπος, πρωτοστάτησε στη δημιουργία "άτυπου" εθνικιστικού μηχανισμού. Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό που αναφέρει και στο βιβλίο του· το 1989 όταν μουσουλμάνοι θέλησαν να διαμαρτυρηθούν για την απαλλοτρίωση των χωραφιών τους, επενέβη με το δικό του τρόπο:

είπα στο μουφτή ότι αν κάνουν τέτοια διαμαρτυρία οι μουσουλμάνοι, τότε θα κάνουν και οι χριστιανοί μας, οπότε θα διασταυρώσουμε τα σπαθιά μας και θα παίξουμε ταυρομαχία μέσα στην πλατεία. Τον ρώτησα: σ' αρέσει; Εκείνος απάντησε όχι, με αποτέλεσμα να ματαιωθεί.

Χαρακτηριστική είναι και η περιγραφή της φασιστοφυλλάδας Στόχος για το περιστατικό (12/2/89):

ο λεβέντης της φωτό είναι ο μητροπολίτης μαρώνειας Δαμασκηνός, ο γενναίος που έσωσε τη θράκη από την ανταρσία των μογγόλων. Ο ελληνόψυχος ιεράρχης κινητοποίησε τον ελληνισμό, μπήκε μπροστά ο ίδιος και έτσι υποχρέωσε τους "αρμόδιους" να κάνουν πίσω, φοβούμενος τις συνέπειες της βέβαιης σύγκρουσης που ήταν σίγουρο με την νίκη ποιών θα τελείωνε, εκείνων που είχαν αρχηγό τον λεβέντη μητροπολίτη που με την στάση του -και με την αγωνιστικότητα τουπέρασε στην ιστορία του έθνους.

Δεν πρόκειται για εφήμερη φιλία: Οι συγκεκριμένοι φασίστες προβάλλουν πολύ συχνά το Δαμασκηνό και αυτός ευγενικά ανταποδίδει ότι είναι πιστός αναγνώστης τους.

Τελικά βέβαια, η "ταυρομαχία" δεν αποφεύχθηκε: Την ίδια χρονιά (1989) έγινε το μεγαλύτερο εθνικιστικό πογκρόμ στη περιοχή, όταν μετά τη δολοφονία ενός έλληνα στο νοσοκομείο της πόλης από δύο μειονοτικούς, εκατοντάδες ελληναράδες μπήκαν στα "τούρκικα" και με την συμπαράσταση της αστυνομίας έσπασαν μαγαζιά, σπίτια, τζαμιά, χτύπησαν κόσμο και έστειλαν 20 άτομα στο νοσοκομείο.

Μετά το 1995 υποτίθεται ότι τα πράγματα είναι πιο μετριοπαθή, τουλάχιστον από πλευράς κράτους. Ωστόσο οι τακτικές παρελάσεις-περιπολίες του στρατού συνεχίζονται, όπως άλλωστε και η έπαρση και υποστολή της σημαίας στα γκετοποιημένα χωριά Ξάνθης και Κομοτηνής. Την πολιτική του Δαμασκηνού συνέχισε ο Χριστόδουλος με την αναβίωση ΚΥΠατζίδικης χουντικής πρακτικής: το 1999 θέσπισε το επίδομα 3ου παιδιού σε χριστιανικές οικογένειες της θράκης από την εκκλησία για την καταπολέμηση του "δημογραφικού χάσματος" χριστιανών-μουσουλμάνων στην περιοχή.

Και φτάνουμε στο σήμερα , που οι τούρκοι της θράκης συνεχίζουν να είναι οι από κάτω της ταξικής ιεράρχησης, που οι περιπολίες-έφοδοι στα χωριά συνεχίζονται, που ο φασιστικός λόγος της περιοχής χρηματοδοτείται από τράπεζες, δήμους και κοινότητες. Που ξαφνικά όλοι έγιναν δημοκρατικοί και προοδευτικοί , θυμήθηκαν τα ίσα δικαιώματα των μουσουλμάνων και ξέχασαν τα εγκλήματα κράτους και κοινωνίας. Τώρα το Πασόκ, που το 1994 είχε θεσπίσει το θεσμό της υπερνομαρχίας ακριβώς για να μην μπορούν οι υποψήφιοι από την μειονότητα να κατεβαίνουν αυτοδύναμα στις περιοχές τους και να εκλέγονται ανεξάρτητοι, εμφανίζει δήθεν το προοδευτικό του προσωπείο. Ωστόσο η κίνησή του αυτή δεν στερείται σημασίας: το πασόκ είναι σίγουρο πως δεν θα κερδίσει την συγκεκριμένη υπερνομαρχία, ούτε έπαψε ξαφνικά να είναι εθνικά ευαίσθητο. Η υποψηφιότητα απευθύνεται στους εκτός Θράκης προοδευτικούς ψηφοφόρους του που ούτως ή άλλως δεν επηρεάζονται από την εκλογή της Καρά-χασάν (ήτοι τους έλληνες και φυσικά χριστιανούς). Κατά τα άλλα, η υποψηφιότητα αποτέλεσε μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία να απαιτηθούν δηλώσεις ελληνικότητας από κάθε κάτοικο της περιοχής, να νιώσουν όλοι περήφανοι για τη χαρά με την οποία πάνε στις παρελάσεις...

Για άλλη μια φορά κράτος, κοινωνία και εκκλησία έχουν πετύχει την πιο αποτελεσματική συνεργασία στην υποτίμηση ολόκληρου πληθυσμού για τη διατήρηση των συμφερόντων τους. Γιατί όπως είχε προοιωνίσει και ο γιωργάκης 7 χρόνια πριν μιλώντας στο περιοδικό κλικ: "Αυτό που έχει αξία είναι όλοι αυτοί να αισθάνονται ότι είναι έλληνες πολίτες. Υπόχρεοι και πατριώτες προς αυτή την πολιτεία που τους βοηθάει, τους αναδεικνύει". (Το πώς όλοι το καταλάβαμε...)

Η "νέα γραμμή" που εγκαινιάστηκε το 1966, αποσκοπούσε στη "συγκράτησιν της μειονότητος εντός ορίων" και στη μονομερή στήριξη του "χριστιανικού στοιχείου" (Σ.Σ.θ. 42/4.2.66). Οι αρχικές εισηγήσεις έκαναν λόγο για "εξουδετέρωσιν της αυξήσεως του μουσουλμανικού πληθυσμού" (Σ.Σ.θ. 41/29.10.65). Το πρώτο ερέθισμα προσέφερε μια μυστική απογραφή των θρακιωτών "από θρησκευτικής και φυλετικής απόψεως", που τεκμηρίωσε την (παραδοσιακή) πληθυσμιακή υπεροχή των μουσουλμάνων στο Ν. Ροδόπης και τη σχετική αύξηση του δημογραφικού τους βάρους έναντι της χριστιανικής πλειοψηφίας. Σύμφωνα με τον πρόεδρο του Συμβουλίου, επρόκειτο για "ζήτημα ζωής και θανάτου" (Σ.Σ.θ. 46/17.6.66).

Θεόδωρος Πάγκαλος

"στο εθνικό θέμα της περιοχής συμπέσαμε απόλυτα με το σεβασμιώτατο [ενν. τον στοχικό Δαμασκηνό]. Την απόφασή του να υπερασπισθεί τα εθνικά μας συμφέροντα και τις βασικές ιδέες που πάντα ενέπνευσαν την ορθόδοξη θρησκεία των Ελλήνων, επικροτώ και ενισχύω." (Ομιλία στο "Ρεξ" Κομοτηνής, 1991)

"Ευκταίο θα 'ταν, μια ωραία μέρα, να συγκεντρωθεί ο μουσουλμανικός πληθυσμός να μπεί σ' ένα τρένο, και να περάσει τα σύνορα (...) Ομως αυτή η λύση, θέλει πυγμή γερή, που μάλλον κάποιοι δεν την έχουν. Ολοι στην Ελλάδα φοβούνται τον πόλεμο. Ολοι στην Ελλάδα είναι δειλοί...
Μια λύση: ***η στράτευση των Ελληνίδων, που συμπεριλαμβάνει και τις γυναίκες της μειονότητας***, αφού αυτές έχουν την ιδιότητα του Ελληνα πολίτη. Οταν την καλέσει το κράτος, για να υπηρετήσει τη θητεία της, υποχρεωτικά θα φύγει. Μοιραία θα συγχρωτιστεί με Ελληνες. Συν τω χρόνω θα αφομοιωθεί, γιατί η νέα ζωή που θ' αρχίσει να κάνει θα 'ναι πιο όμορφη, γιατί η επιστροφή στη Θράκη, συνεπάγεται γι' αυτήν επιστροφή στη σκλαβιά...
Περιοδικό "Τότε" (τ.40, Φεβρ. 1993). Ο συγγραφέας είναι γιος του (Πασόκου) τέως υφυπουργού Εθνικής Αμυνας, Ορέστη Παπαστρατή.

Κωνσταντίνος Μπραβος
χουντικός αρμόδιος

"Σκοπός του προγράμματός μας είναι να αγοράσουμε την γην από τους Μουσουλμάνους... Πρέπει να συνεχισθή η εφαρμογή του χωρίς καμίαν καθυστέρησιν ή διακοπήν, διότι κατά τον τρόπον αυτόν θα αστικοποιηθή κατά μεγάλον ποσοστόν η Μειονότης και έτσι η αντιμετώπισίς της θα είναι ευκολωτέρα", εξηγούσε σε σχετική σύσκεψη στις 27.4.72. Και δυο μήνες αργότερα (30.6.72): "Πάνω απ' όλα, σκοπός μας είναι να τους αραιώσωμεν διά της πτητικότητος εις το εσωτερικόν και εξωτερικόν".

"Αν πάει έτσι ο δείκτης, δεν έχουμε θέση στη Θράκη"

[ενν. τις χριστιανικές γεννήσεις στη Θράκη]

Happy City

Μπάμπης, ο δημοκρατικός μπάτσος

Ξεπατικώματα: sidron
Λογοκλοπές: hubats

Να κάνουμε έναν έλληνα ακόμα

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ 170 ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΝΟΝΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΡΑΝΤΕΒΟΥ,,,

Η κυρία Αθηνά του φασίστα η μαμά

Ο Ηρακλής κι η Κατερίνα γρήγορα αποφασίζουν να φορέσουν τα στέφανα! Ο Ηρακλής προσπαθεί να το πει στη μαμά του με το μαλακό...

to be continued...

Στριμωγμένη περίληψη προηγουμένων: Ο Ηρακλής, ο μικρός φασίστας που μένει με τη μάνα του, παίρνει τηλέφωνο στο 170 για να ρουφιανέψει τους γείτονες για φανατικούς ισλαμιστές. Η Κατερίνα, τηλεφωνήτρια στο 170, αντικρύζει τον Ηρακλή μέσω του υπερτεχνολογικού εξοπλισμού της υπηρεσίας και παθαίνει λαλά! Κατά τα άλλα, η ζωή στην πόλη συνεχίζεται χαρωπά, και γνωρίζουμε τον κύριο Πανταζή, τον εργοδότη, που κατά τα φαινόμενα ουδεμία σχέση έχει με τους υπόλοιπους. Κουράγιο αναγνώστες! Το μυστήριο εντείνεται, η αγωνία κορυφώνεται κι η μαλακία επεκτείνεται και στο επόμενο τεύχος!